

การศึกษาสภาพปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
Writing Problems of Business English Students
at Rajamangala University of Technology Phra Nakhon

วริศรา ยงยิ่งประเสริฐ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากงบประมาณเงินรายได้ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2561
คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

(ก)

ชื่อเรื่อง : การศึกษาสภาพปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ
ธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
ผู้วิจัย : วริศรา ยงยิ่งประเสริฐ
พ.ศ. : 2561

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้านี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษและปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ โดยมีประชากรและกลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 116 ตัวอย่าง ระเบียบวิธีวิจัยเป็นการวิจัยเชิงสำรวจแบบผสมทั้งเชิงคุณภาพและปริมาณ มีเครื่องมือวิจัย คือ แบบสอบถามสภาพปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ การวิเคราะห์ข้อมูลเป็นการวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่และร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ สถิติทีและเอฟในการทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ้ และการวิเคราะห์สัมพัทธ์สหสัมพันธ์

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าความถี่เป็นอันดับแรกคือ นักศึกษาเพศหญิง ศึกษาในชั้นปีที่ 2 วุฒิการศึกษาสูงสุดระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีเกรดเฉลี่ยสะสมอยู่ในช่วง 2.50 - 3.50 มีประสบการณ์ในการเรียนในสถาบันสอนภาษา ในส่วนลักษณะของผู้ปกครองของตัวอย่างพบว่า มีระดับการศึกษาสูงสุดในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีอาชีพอิสระ รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้ปกครองต่ำกว่า 30,000 บาท ผลการศึกษาเกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษของตัวอย่างพบว่า มีแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษในระดับมาก สภาพปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษของตัวอย่างมีปัญหาอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับปัญหา ดังนี้ ด้านโครงสร้างประโยค ด้านไวยากรณ์ ด้านการใช้คำ นอกจากนี้ ผลการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษพบว่า ปัจจัยเพศและอาชีพของผู้ปกครองมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

คำสำคัญ : สภาพปัญหา, การเขียนภาษาอังกฤษ

Title : Writing Problems of Business English Students at Rajamangala
University of Technology Phra Nakhon
Researcher : Waritsara Yongyingprasert
Year : 2018

Abstract

The purpose of this study is to study the statement of problems in English writing and its relevant factors. The population and sample are students in the faculty of Business Administration in Business English Program Rajamangala University of Technology Phra Nakhon. The samples were 116. The research methodology is survey research which is mixed method using both qualitative and quantitative method. The research instrument is questionnaire in English writing problems. The analysis of data conducted both descriptive statistics which are frequency, percentage, average, and standard deviation and inferential statistics which are student-t and F statistics to analyze pair statistical differentiation of Shaffe method and the analysis of correlation coefficient.

The results of the study can be depicted as follow: the highest frequency of the sample are sophomore students, the high school grade of 12, average GPA in the range of 2.50-3.50, having experience in a Language school. The descriptive statistics of the sample' parents are self-employed, average monthly income of 30,000 baht. The results about English writing problems are: incentive to write English at a high level, English writing problems of overall sample at a high level. Sort the problems as follows: sentence structure, grammatical and the use of words. Factors related to the writing problems in English showed that gender and parents' occupation are statistically significant at 0.05 in writing English. The motivation to write English is related to problems in writing English without statistical significance.

Keywords: Problems, English Writing

(ค)

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีด้วยความอนุเคราะห์จากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณบดีคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่อนุญาติและสนับสนุนงบประมาณเงินรายได้ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2561 และขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ดวงใจ เขมวิรัตน์ ที่ได้ให้คำแนะนำและข้อคิดเห็นต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการทำวิจัย อีกทั้งยังช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการดำเนินงาน

วริสรา ยงยิ่งประเสริฐ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	จ
สารบัญภาพ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
1.3 กรอบแนวความคิดในการวิจัย	2
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	2
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	3
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
บทที่ 2 ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
2.1 ความสำคัญของการเขียน	4
2.1.1 ความหมายของการเขียน	5
2.1.2 ความสามารถในการเขียน	6
2.1.3 องค์ประกอบของการเขียน	7
2.2 การเรียนรู้ภาษาและความสามารถทางภาษา	7
2.3 แนวคิดทฤษฎีแรงจูงใจ	11
2.3.1 ความหมายของแรงจูงใจ	11
2.3.2 ลักษณะแรงจูงใจ	12
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	14
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	16
3.1 การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	16
3.2 เครื่องมือการวิจัย	16
3.3 การสร้างเครื่องมือและคุณภาพเครื่องมือ	17
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	17
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	17
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	19
4.1 การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	19
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	20

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	33
5.1 การอภิปรายผล	33
5.2 ข้อเสนอแนะ	34
บรรณานุกรม	35
ภาคผนวก	
คุณภาพเครื่องมือแบบสอบถามปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ	
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย	
ประวัติผู้วิจัย	

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4.1 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาจำแนกตามตัวแปรเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา วุฒิการศึกษาเดิม เกรดเฉลี่ยสะสม ประสิทธิภาพในการเรียนภาษาอังกฤษในสถาบันสอนภาษา ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง และรายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง	20
4.2 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา	22
4.3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกเป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน	22
4.4 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปรเพศเป็นรายด้านและโดยรวม	23
4.5 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปรวุฒิการศึกษาเดิม เป็นรายด้านและโดยรวม	24
4.6 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปรวุฒิการศึกษาเดิม เป็นรายด้านและโดยรวม	25
4.7 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปร เกรดเฉลี่ยสะสม เป็นรายด้านและโดยรวม	26
4.8 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปรประสิทธิภาพในการเรียนในสถาบันสอนภาษาอังกฤษเป็นรายด้านและโดยรวม	27
4.9 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปรระดับการศึกษาของผู้ปกครอง เป็นรายด้านและโดยรวม	28
4.10 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปร อาชีพของผู้ปกครอง เป็นรายด้านและโดยรวม	29
4.11 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษด้าน โครงสร้าง ประโยค จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง	30
4.12 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปร รายได้ต่อเดือนของผู้ปกครองเป็นรายด้านและโดยรวม	31
4.13 แสดงความสัมพันธ์ ระหว่างแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา กับ ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาเป็นรายด้านและโดยรวม	32

(ฉ)

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

3

บทที่ 1 บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลและเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร แลกเปลี่ยนข้อมูล และความรู้กับประชาคมโลกหลายด้านด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การปกครอง การศึกษา ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี การท่องเที่ยว ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่าภาษาอังกฤษ มีบทบาทสำคัญในการทำงานในโลกปัจจุบัน และมีความสำคัญเป็นอันดับต้น ๆ ของคนไทย ในศตวรรษที่ 21 โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับเยาวชนไทยในยุค 4.0 ดังนั้น ในการพัฒนาประเทศในทุกด้านให้มีความเจริญก้าวหน้าและทัดเทียมกับนานาประเทศในโลก จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องพัฒนาศักยภาพของประชากรของประเทศให้มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารด้านภาษาอังกฤษ ประเทศไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษมาโดยตลอด ดังจะเห็นได้จากการจัดการศึกษาของชาติกำหนดที่ได้กำหนดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับต่าง ๆ กำหนดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษทั้งทางด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (อารีรักษ์ และ สิริพร, 2553) มาเป็นเวลานาน เพื่อให้ประชากรสามารถสื่อสารกับนานาชาติด้วยภาษาอังกฤษ ทั้งทางด้าน การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้ แต่กระนั้นการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษก็มีปัญหา มาโดยตลอด ส่งผลให้นักเรียน ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง (บุบผา, 2555) จนกระทั่งเข้าสู่การเรียนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาก็เกิดปัญหา เนื่องจากความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่ามาตรฐาน (Prapphal, 2001) ดังผลการสำรวจความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษประจำปี 2017 ซึ่งจัดโดยสถาบันภาษา “อีเอฟ”) พบว่าระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ ทั้งนี้ประเทศไทยถูกจัดให้อยู่ในอันดับที่ 64 จาก 88 ประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก โดยมีคะแนนทักษะการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ที่ 48.54 จาก 100 คะแนนเต็ม (“EF ดัชนีภาษาอังกฤษ ไทยควรเพิ่มทักษะการสื่อสาร,” 2560)

บรรดา 4 ทักษะของการเรียนภาษาอังกฤษ ทักษะการเขียนเป็นหนึ่งในทักษะที่ยากที่สุด เพราะทักษะการเขียนเป็นกระบวนการผลิตทางภาษา เป็นระบบการสื่อสารหรือบันทึกถ่ายทอดภาษา เพื่อแสดงออกซึ่งความรู้ ความคิด ความรู้สึก และอารมณ์โดยใช้ตัวหนังสือและเครื่องหมายต่าง ๆ เป็นสื่อได้ถูกต้องและชัดเจน ทั้งนี้เพื่อสื่อความหมายให้เป็นที่เข้าใจตรงกันระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ดังที่ สุจิตตรา สิงหาร (2555) ได้กล่าวว่าทักษะทางการเขียนนั้นถือเป็นทักษะที่มีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารและถ่ายทอดความคิดความอ่านไปยังผู้อื่น ไม่จะเป็นการดำเนินชีวิตประจำวัน การประกอบอาชีพ หรือแม้กระทั่งการศึกษาในระดับสูง อีกทั้งยังเป็นทักษะที่ย่างยากและซับซ้อนอย่างมาก เนื่องจากผู้เรียนจำเป็นต้องถ่ายทอดความคิด ความอ่านผ่านสื่อการเขียน คือ คำศัพท์ รวมทั้งการเรียบเรียงคำศัพท์ให้เป็นประโยค นอกจากนี้ Heffernan และ Lincoln (1986 อ้างถึงใน Afifah, S., Sri and Robiasih, H., Rr. 2018) ยังกล่าวว่าการเขียนที่ดีนั้นผู้เขียนต้องมีความรู้ด้านไวยากรณ์ ความรู้ที่จะนำไปใช้ให้เกิดความสวยงามของภาษาตามหลักไวยากรณ์อันเป็นความรู้ขั้นพื้นฐาน หรือความรู้ที่เกิดตามสัญชาตญาณซึ่งนอกเหนือไปกว่าการปฏิบัติ

ตามกฎทางไวยากรณ์ นอกจากนี้การเขียนยังเป็นศิลปะการใช้วาทศาสตร์ในการจัดเรียงคำ วลี ประโยคและย่อหน้า ซึ่งเป็นไปในลักษณะของการสร้างให้ผู้อ่านมีส่วนร่วมและมีความสนใจ และจาก คำอธิบายข้างต้นสามารถกล่าวได้ว่าการเขียนเป็นวิธีการสื่อสารที่ให้ความสำคัญกับเนื้อหา โครงสร้างประโยค คำศัพท์ เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำ และการสร้างคำ ตลอดจน กระบวนการเขียนซึ่งให้ความสนใจกับขั้นตอนของการวางแผน การร่างงานเขียน การปรับปรุง ร่างงาน การบรรณาธิการ และสร้างร่างขั้นสุดท้าย การเขียนร่างสุดท้าย

ถึงแม้ว่านักเรียนไทยจะเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลากว่าทศวรรษ แต่ความผิดพลาดก็ยังคง เกิดขึ้นกับงานเขียนของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง สาเหตุหลักที่ส่งผลกระทบต่อการศึกษาภาษาที่สองหรือ ภาษาต่างประเทศ กล่าวคือการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมาจากการแทรกแซงจากภาษาที่หนึ่งและ การใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง (นัสยา, 2561) สำหรับปัจจัยอื่นที่มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษ คือแรงจูงใจ ซึ่งล้วนแต่แสดงได้อย่างชัดเจนว่าแรงจูงใจส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียน ภาษาต่างประเทศดังผลการศึกษานักวิชาการหลายท่าน เช่น Gardner and Lambert (1972) กล่าวว่าแรงจูงใจในการเรียนภาษามี 2 ลักษณะ คือ แรงจูงใจจากความชอบภายใน และแรงจูงใจเพื่อ นำไปใช้เป็นเครื่องมือ กล่าวคือ แรงจูงใจความชอบภายใน หมายถึงความอยากเรียนภาษาเพื่อที่จะ นำไปสื่อสารหรือใช้เพื่อตอบสนองความต้องการส่วนตนเอง เช่น เรียนเพื่อใช้ในการสื่อสารกับเจ้าของ ภาษาหรือใช้เพื่อได้รับชมความบันเทิง เช่น ภาพยนตร์ละครทีวีรายการวาไรตี้ให้สนุกมากขึ้น และ แรงจูงใจเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือ หมายถึง การเรียนภาษาเพื่อนำเอาทักษะการใช้ภาษาไปต่อ ยอดด้านการทำงาน หรือเพื่อให้ได้ผลสอบที่ดีขึ้น เป็นต้น สำหรับ Deci และ Ryan (2000) พบใน ทำนองเดียวกันว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนรู้ภาษาโดยจะช่วยให้ผู้เรียนมีประสิทธิผลในการ เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้มีนักจิตวิทยาการศึกษาได้ชี้ให้เห็นว่าแรงจูงใจมี ความสำคัญในการเรียนรู้ 3 ประการ คือ ความสนใจตามธรรมชาติของผู้เรียน (ความพึงพอใจภายใน) ครู/สถาบัน/การจ้างงาน (รางวัลภายนอก) และความสำเร็จในงาน (Fisher, 1990 อ้างถึงใน Al-Shourafa, 2012) นอกจากนี้ยังมีปัจจัยด้านครอบครัวและผู้สอนซึ่งล้วนแต่เป็นสิ่งผลักดันให้ ผู้เรียนเกิดความชอบและสนใจเรียนภาษา โดยแรงจูงใจภายในจะช่วยให้ผู้เรียนหาวิธีเรียนที่เหมาะสม เพื่อจัดอุปสรรคในการเรียนภาษา (Larsen-Freeman and Long, 1991; Ellis, 1994)

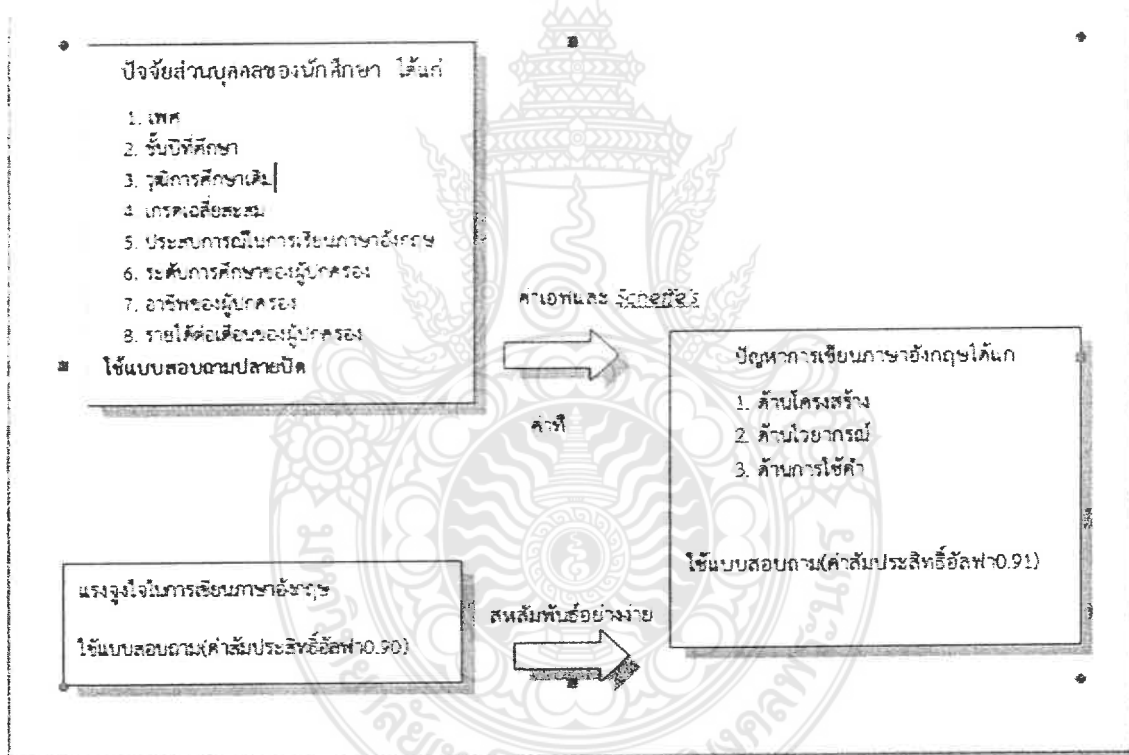
จากความสำคัญของปัจจัยดังกล่าวข้างต้น จะเห็นว่าการเรียนรู้ทักษะของการเขียนนั้น มีความจำเป็นสำหรับการเรียนและการทำงาน แต่สำหรับการเรียนภาษาใด ๆ นั้นเป้าหมายสุดท้าย คือการใช้ภาษาอังกฤษซึ่งทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาสภาพปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับปัญหาด้านการเขียนเพื่อ นำผลที่ได้ไปพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนของสาขาวิชาต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยเรื่อง การศึกษาสภาพปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้ คือนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ชั้นปีที่ 1- 4 ภาคการศึกษาที่ 1/2561 จากคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวนทั้งหมด 1,116 คน ซึ่งเป็นการเลือกแบบเจาะจง

เนื้อหาของกรการวิจัย ได้แก่ แรงจูงใจ

ระยะเวลาของการวิจัย เริ่มดำเนินการตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2560 - 30 กันยายน 2561

1.5 นิยามศัพท์

ปัญหาด้านโครงสร้างประโยค (Structure Problems) หมายถึงการที่นักศึกษาเขียนประโยคภาษาอังกฤษ โดยยึดโครงสร้างตามแบบภาษาไทย จึงอาจมีการเรียงเรียงประโยคโดยไม่มีประธาน ไม่มีกริยา หรือไม่มีทั้งประธานและกริยา หรือมีการเรียงเรียงประโยคไม่เป็น ทำให้ไม่สามารถสื่อความหมายเป็นรูป ประโยคได้ จึงพบว่ามีลักษณะเป็นวลี

ปัญหาด้านไวยากรณ์ (Grammatical Problems) หมายถึง การที่นักศึกษาขาดความรู้เรื่อง Tense มีการใช้ Tense ผิด สับสนในการใช้คำสรรพนาม ขาดการใช้เครื่องหมายต่าง ๆ เช่น ขาด Full stop เมื่อจบประโยค ขาดเครื่องหมายคำถามในประโยคคำถาม มองข้ามรายละเอียดปลีกย่อยของการเขียนที่ถูกต้อง ไม่ใช่ Capital letter ในการขึ้นประโยคหรือกับนามเฉพาะ ไม่มีการผัน กริยาตามประธาน (Subject-verb agreement) รวมทั้งนาม เอกพจน์/พหูพจน์ในประโยค (Singular/plural nouns) ไม่เข้าใจ หลักการใช้ Auxiliary verbs และ คำคุณศัพท์ (Adjective)

ปัญหาด้านการใช้คำ (Wording Problems) หมายถึง การที่นักศึกษาไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างของคำได้ มีการใช้คำที่ไม่สอดคล้องกับความหมายที่ต้องการสื่อและไม่ทราบคำศัพท์

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. การศึกษาสภาพปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครสามารถเป็นแนวทางในการวางแผนการจัดการเรียนการสอน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิดทฤษฎี จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

- 2.1 ความสำคัญของการเขียน
 - 2.1.1 ความหมายของการเขียน
 - 2.1.2 ความสามารถในการเขียน
 - 2.1.3 องค์ประกอบของการเขียน
- 2.2 การเรียนรู้ภาษาและความสามารถทางภาษา
- 2.3 ทฤษฎีแรงจูงใจ
 - 2.3.1 ความหมายของแรงจูงใจ
 - 2.3.2 ลักษณะแรงจูงใจ
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ความสำคัญของการเขียน

ในการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความยุ่งยากสลับซับซ้อนมากกว่าทักษะการฟัง การพูด การอ่าน จึงเป็นเหตุให้ทักษะการเขียนถูกจัดวางไว้เป็นทักษะสุดท้ายของการสื่อสาร เนื่องจากทักษะการเขียนต้องใช้กระบวนการในการคิด และผลิตภาษาที่ต้องใช้เวลานานกว่าทักษะด้านอื่น อีกทั้งเป็นทักษะที่มีความสำคัญที่สุดที่ใช้ในการสื่อสารและจำเป็นมากสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ดังนั้นผู้เขียนจะต้องมีความรู้ในการใช้เทคนิคการเขียน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของโครงสร้างของคำในประโยค ตลอดจนไวยากรณ์ ซึ่งเป็นตัวสนับสนุนการเขียน หากผู้เรียนมีความรู้และความแม่นยำในการใช้ไวยากรณ์ก็จะช่วยให้ผู้เรียนคิด วิเคราะห์ ประเมินการใช้คำและเลือกใช้ไวยากรณ์ให้เหมาะสมกับงานเขียน เพราะถ้าเขียนผิดจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายผิดได้ และการเขียนเป็นทักษะที่มีหลักฐานถาวรปรากฏอยู่นานและการเขียนจะเกิดผลดีหรือผลเสียนั้นขึ้นอยู่กับคุณภาพของเนื้อหาและกลวิธีการเขียนของผู้เขียน(กองทัพ, 2542)

2.1.1 ความหมายของการเขียน

การเขียนเป็นทักษะจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องสื่อสารให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ซึ่งมีนักวิชาการศึกษาหลายท่านได้ให้คำจำกัดความของทักษะการเขียนดังนี้

ทักษะการเขียน คือการถ่ายทอดเรื่องราว ความรู้ความคิด ความต้องการและความรู้สึกของบุคคลด้วยการเรียบเรียงถ้อยคำ ข้อความออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร คือการถ่ายทอดหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ เพื่อสื่อสารให้เกิดความเข้าใจตามที่ประสงค์ ดังที่ สนิท ตั้งทวี (2528) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะในการเขียนเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากกว่าทักษะอื่น เพราะการเขียนเป็นการสื่อสารที่มี

ขั้นตอนหลายอย่าง เช่น ผู้เขียนจะต้องนึกคิดก่อนว่าจะเขียนอย่างไร จึงจะมีความหมายตรงกับความคิดของตนที่ต้องการจะถ่ายทอด การเขียนเป็นทักษะที่สำคัญในการสื่อสารและเป็นทักษะการส่งสารที่ซับซ้อนซึ่งต้องอาศัยทักษะและกระบวนการอื่นประกอบ เช่น ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน กระบวนการคิดและทักษะการใช้ภาษา เพราะผู้ที่เขียนได้ดีจะต้องเป็นผู้ฟังมาก อ่านมาก มีความรู้ และประสบการณ์กว้างขวาง มีกระบวนการคิดที่ดีและที่สำคัญต้องมีทักษะการใช้ภาษาที่ดี สามารถเลือกคำ สำนวนโวหารมาเรียบเรียงเป็นภาษาเขียนที่สละสลวยถูกต้องและสื่อสารได้ประทับใจผู้รับสาร การเขียนต้องอาศัยความรู้ ทฤษฎี หลักวิธีการขั้นตอนการเขียนตามลักษณะของการเขียนประเภทต่าง ๆ อาศัยการเลือกใช้คำภาษาที่งดงาม ประณีต ถูกต้องตามระดับภาษาและเหมาะสมกับเรื่อง เพื่อให้สามารถสื่อได้ทั้งความรู้ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก เนื่องจากการเขียนเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ในการสื่อความหมาย และถ่ายทอดความคิดไปยังผู้อื่นได้ ซึ่งทำให้การเขียนได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันเป็นอย่างมาก (จุฑารัตน์ คัมภีรภาพ, 2540 อ้างถึงใน ธมน ชัชวาลกิจกุล 2013) นอกจากนี้ ฐิติรัตน์ สุวรรณสม (2544) ได้ให้ความหมายของการเขียนว่า หมายถึง การเรียบเรียงประโยคที่เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และมีความสมเหตุสมผลที่จะสามารถสื่อสารสิ่งที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดให้ผู้อ่านเข้าใจอย่างถูกต้องตรงกัน การเขียนเป็นกระบวนการสร้างความคิด มีการรวบรวมและจัดเรียงข้อมูลอย่างมีความหมายตามหลักการใช้ภาษา อีกทั้ง สุชาติ โรจนาศัย (2548) ให้ความหมายการเขียนว่า หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความคิด และประสบการณ์ อาศัยความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ การเลือกใช้คำอย่างถูกต้อง เหมาะสมตามหลักภาษา ผ่านการเรียงลำดับความคิดอย่างมีระบบออกมาเป็นตัวอักษร เพื่อให้ตรงตามที่ต้องการ และ Hedge (2000) ให้ความหมายว่า การเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิด ประสบการณ์และความรู้สึกของผู้เขียนเป็นตัวอักษรตาม ในขณะที่ Reid (2003) กล่าวว่า การเขียนเป็นวิธีการหนึ่งของการเรียนรู้และการสื่อสารโดยเกี่ยวข้องกับการพัฒนาความคิดเพื่อที่จะให้ผู้อ่านได้เข้าใจ และเป็นทักษะที่ต้องได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง

จากความข้างต้นนี้ แสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องของทักษะการเขียนในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสื่อสารทางภาษาเป็นผลผลิตที่เป็นสายลักษณะอักษร จากกระบวนการคิด การอ่าน และการฟัง ซึ่งมีความยากและซับซ้อนเนื่องจากทักษะการเขียนเป็นการสื่อความหมาย การถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ประสบการณ์ออกมาเป็นตัวอักษร โดยอาศัยความรู้คำศัพท์ ไวยากรณ์ โครงสร้างทางภาษาตามหลักการใช้ภาษาซึ่งสามารถสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจตรงกับผู้เขียน

2.1.2 ความสามารถในการเขียน

ความสามารถในการเขียนภาษาต่างประเทศ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วในสถานการณ์ทั่วไป รวมทั้งความสามารถในการใช้ภาษา คำศัพท์ สัญลักษณ์ที่ใช้แทนภาษาพูด ดังนั้นผู้เขียนจึงต้องมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์ก่อนที่จะลงมือเขียนจริง ๆ ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้ให้คำอธิบายในเรื่องความสามารถในการเขียนดังนี้

White (1980) ได้กล่าวว่าความสามารถในการเขียนคือความสามารถในการเรียงลำดับประโยคให้เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และสมเหตุสมผล เขียนได้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียนสื่อความหมายให้ผู้อ่านให้เข้าใจได้ สื่อสารในสิ่งที่ต้องการได้ การเขียน

ต้องชัดเจนไม่คลุมเครือ ความสามารถในการเขียนจะต้องประกอบด้วยความต้องการของภาษา ความเหมาะสมของภาษา และเอกภาพของเรื่อง สำหรับ Nunan (1989) ได้ชี้แจงว่าการเขียนเป็นกิจกรรม ความรู้ความเข้าใจที่ความซับซ้อนมากในการที่นักเขียนจะต้องแสดงให้เห็นถึงการควบคุมจำนวนของ ตัวแปรพร้อมกันในระดับประโยค รวมถึงการควบคุมของเนื้อหา รูปแบบ โครงสร้างประโยค คำศัพท์ เครื่องหมายวรรคตอน การสะกด และการก่อดั้วอักษร

Lado (1964, อ้างถึงใน กันต์ดนัย วรจิตติพล, 2542) ยังได้กล่าวว่าความสามารถในการเขียน หมายถึง ความสามารถที่จะใช้อักษรอย่างมีความหมาย การเรียบเรียงข้อความได้อย่างเป็นระบบโดยใช้ความคิด ความรู้ในการใช้ภาษา เพื่อสื่อความเข้าใจระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนได้ตรงกับ จุดมุ่งหมาย

พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ (2540) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนประโยค ว่าหมายรวมถึงความสามารถในการเรียงลำดับเชื่อมประโยคหรือข้อความ ใช้ไวยากรณ์และ เครื่องหมายวรรคตอนได้อย่างถูกต้องและชัดเจน ทั้งนี้จะต้องสนองกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียนเพื่อรับ สารกับผู้อ่านโดยความสามารถในการเขียนประกอบด้วย ความถูกต้องของรูปแบบ ความเหมาะสม ของลีลา และหัวข้อที่เป็นเอกลักษณ์

กล่าวโดยสรุปคือ ในการเขียนผู้เขียนจะต้องเป็นทั้งผู้อ่านและผู้เขียนในเวลาเดียวกัน ผู้เขียนไม่มีโอกาสทราบความรู้สึกหรือความคิดเห็นของผู้อ่าน ดังนั้น ผู้เขียนจะต้องคาดการณ์เอง และพยายามที่จะไม่ให้เกิดความเข้าใจผิดได้ ภาษาที่เขียนต้องมีความชัดเจน มีการเรียงลำดับความ ที่ต่อเนื่อง เนื่องจากว่าการสื่อความหมายของการเขียนนั้นขึ้นอยู่กับภาษาเพียงอย่างเดียว ในขณะที่ การพูดยังมีการใช้สำเนียง ท่าทาง หรือสีหน้าประกอบและผู้ฟังสามารถซักถามถ้าไม่เข้าใจ ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากแม้แต่เจ้าของภาษาก็มีปัญหาเช่นกัน

2.1.3 องค์ประกอบของการเขียน

ผู้เชี่ยวชาญหลายท่าน ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนไว้ต่าง ๆ ดังนี้

Lado (1983) ให้ความเห็นเกี่ยวกับการเขียนไว้ว่าการที่ ผู้เขียนจะสามารถเขียนให้ ผู้อื่นรับรู้ข้อความได้ตามที่ผู้เขียนต้องการนั้น ผู้เขียนจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนว่า ต้องการเขียนให้ใครอ่าน ตลอดจนมีความสามารถในการเลือกถ้อยคำและความสามารถทางภาษา ได้แก่ ความสามารถด้านไวยากรณ์ โครงสร้างประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน จึงจะสามารถ ถ่ายทอดจินตนาการของผู้เขียนให้ผู้อ่านเข้าใจได้ชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับ Kaplan (1982) ได้กล่าวว่า ในการเขียนนั้นผู้เขียนจำเป็นต้องมีความรู้หลายอย่าง เช่น ความรู้เกี่ยวกับภาษาที่จะเขียน กฎเกณฑ์ ทางไวยากรณ์ คำศัพท์และโครงสร้างของภาษานั้น รวมทั้งกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการเรียงลำดับเนื้อความ หรือรูปแบบศิลปะในการเขียนภาษานั้น ความรู้เกี่ยวกับการสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การย่อหน้า เป็นต้น โดยความรู้ที่จะเขียนอาจจะได้จากประสบการณ์ตรง หรือจากการอ่าน ถ้าหาก ผู้เขียนมีความรู้ในเรื่องที่จะเขียนดี การเรียบเรียงเนื้อความก็จะต่อเนื่องและราบรื่น

Harris (1974) ได้ทำการวิเคราะห์และจัดองค์ประกอบที่สำคัญสำหรับการเขียน ภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. เนื้อหา ได้แก่ เนื้อหาสาระของงานเขียน ตลอดจนความหมายของผู้เขียนที่แสดงออกมา
2. รูปแบบ ได้แก่ การเรียบเรียง จัดลำดับเนื้อหาที่มีความต่อเนื่องกัน
3. ไวยากรณ์หรือหลักภาษา ได้แก่ ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์มาเขียนประโยคที่ถูกต้องและสื่อความหมายได้
4. สีสมาภาษา ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนโวหารต่าง ๆ ในการเขียนเพื่อให้เกิดอารมณ์และอรรถรสของงานเขียน
5. กลไกในการเขียน ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ของภาษา เช่น เครื่องหมายวรรคตอน อักษรตัวใหญ่ การสะกดตัวอักษรที่ถูกต้องตามแบบแผนของภาษาที่เขียน

เนื่องจากทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเป็นการรวบรวม เรียบเรียงความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรที่ถูกต้องตามระเบียบวิธีการเขียนของภาษา ทักษะภาษาอังกฤษจึงเป็นทักษะที่ซับซ้อนด้วยองค์ประกอบหลายประการ ทั้งนี้ Heaton (1975) ได้จัดองค์ประกอบในการเขียนภาษาอังกฤษ 4 ประการ ดังนี้

1. ทักษะทางด้านไวยากรณ์ ได้แก่ ความสามารถในการเขียนประโยคต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
2. ทักษะสีลาภาษา ได้แก่ ความสามารถในการเลือกใช้ประโยคหลายๆ แบบ และใช้ภาษาได้ถูกต้องอย่างมีประสิทธิภาพ
3. ทักษะทางกลไก ได้แก่ ความสามารถในการใช้แบบแผนทางภาษาได้ถูกต้อง เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและสะกดคำ
4. ทักษะการเลือกข้อความที่เหมาะสม ได้แก่ ความสามารถในการเขียนข้อความที่เหมาะสมตรงตามวัตถุประสงค์ โดยคำนึงถึงผู้อ่านเป็นสำคัญ รวมทั้งความสามารถในการเลือกรวบรวมเรียงลำดับเรื่องราวให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน

จะเห็นได้ว่าการเขียนเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความคิด โดยที่ผู้เขียนจะต้องพยายามสื่อสารความคิดกับผู้อ่าน ฉะนั้น การเขียนที่ดีจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญที่จำทำให้การเขียนนั้นสามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน เช่น จุดหมายของการเขียน หลักการใช้คำ โครงสร้างทางไวยากรณ์ การใช้ภาษาที่เหมาะสม การลำดับความคิดเพื่อเรียบเรียงเนื้อหาให้สอดคล้อง ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจจุดมุ่งหมายของการเขียน

2.2 ความสามารถทางภาษา

2.2.1 ความสามารถทางภาษา

ความสามารถทางภาษา หมายถึง ความสามารถในการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา ในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และความสามารถในการเรียนรู้กฎเกณฑ์

การเรียนรู้ภาษาหมายถึง การเรียนรู้ภาษาที่สอง กล่าวคือภาษาที่บุคคลเรียนรู้หลังจากภาษาแรกเป็นภาษาที่มีบทบาทสำคัญในสังคมในฐานะภาษาราชการ ภาษาเพื่อการ

ติดต่อสื่อสาร เพื่อการศึกษา เพื่อธุรกิจ และเพื่อการเมืองการปกครอง (พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ : ภาษาศาสตร์ประยุกต์ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2553) ทั้งนี้ แนวคิดที่ได้รับความนิยมคือแนวคิดของ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศของ Stephen Krashen ซึ่งประกอบไปด้วย สมมติฐานทั้งหมด 5 ข้อ ประการ (อรุณี วิริยะจินดา, 2532 และสุมิตรา อังวัฒนกุล, 2540. อ้างถึงใน รุ่งฤดี แผลงสร, 2560) ดังนี้

1. สมมติฐานเกี่ยวกับการรับภาษาและการเรียนรู้ (The Acquisition Learning Hypothesis) สมมติฐานนี้ประกอบด้วยการรับภาษา (Language Acquisition) และการเรียนรู้ภาษา (Language Learning) การรับภาษาเป็นกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่ใกล้เคียงการเรียนรู้ภาษาแม่เป็นการเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว แต่จะมุ่งที่การใช้ภาษาเพื่อสื่อสารเท่านั้น เป็นการเรียนรู้แบบเป็นธรรมชาติและไม่เป็นทางการ ส่วนการเรียนรู้ภาษาเป็นการเรียนรู้ภาษาอย่างรู้ตัว เป็นการเรียนรู้รูปแบบและกฎเกณฑ์ของภาษา ผู้เรียนสามารถอธิบายกฎเกณฑ์ทางภาษาได้และมีความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาที่เรียน แต่กระบวนการเรียนรู้ด้วยวิธีนี้ไม่มีการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเหมือนในชีวิตประจำวัน จึงเป็นการเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นทางการ

2. สมมติฐานเกี่ยวกับขั้นตอนในการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis) สมมติฐานนี้กล่าวว่าการเรียนรู้ภาษามีขั้นตอนการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาเป็นไปตามลำดับก่อนหลังตามธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็นผู้เรียนวัยใดหรือแม้แต่เรียนภาษาแม่ก็ตาม ในการสอนภาษาจึงไม่มีประโยชน์ที่ผู้สอนจะเริ่มสอน หรือแก้คำผิดของกฎเกณฑ์บางอย่างขณะที่ผู้เรียนยังไม่อยู่ในขั้นที่จะรับรู้เกณฑ์ นั้น ๆ ได้

3. สมมติฐานเกี่ยวกับกลไกทดสอบภาษา (The Monitor Hypothesis) สมมติฐานนี้กล่าวว่าการรับภาษาและการเรียนรู้ภาษานำไปใช้ประโยชน์ต่างกัน ดังนั้นการรับภาษาทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้จริงอย่างคล่องแคล่ว ส่วนการเรียนรู้ภาษามีประโยชน์ในการตรวจสอบความถูกต้องของภาษา (Monitor) เท่านั้น ดังนั้นกฎเกณฑ์ของภาษาจึงไม่ได้ช่วยให้ผู้เรียนพูดภาษาคล่อง แต่ใช้ตรวจสอบความถูกต้องของภาษา

4. สมมติฐานเกี่ยวกับการรับรู้ข้อมูลทางภาษา (The Input Hypothesis) สมมติฐานข้อนี้คือปัจจัยที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ภาษาคือข้อมูลทางภาษา (Input) ที่อาจได้มาจากการฟังหรือการอ่าน ซึ่งผู้เรียนต้องสามารถเข้าใจข้อมูลดังกล่าวได้ และข้อมูลต้องมีความหมายในเนื้อหาด้วยไม่ใช่เป็นเพียงกฎเกณฑ์หรือโครงสร้างของภาษาเท่านั้น รวมทั้งเป็นข้อมูลที่น่าสนใจและเกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน นอกจากนี้ ข้อมูลทางภาษาที่ได้รับควรเป็นข้อมูลที่ใช้ภาษาในระดับที่สูงกว่าระดับความรู้ทางภาษาที่ผู้เรียนมีอยู่เล็กน้อย จึงจะทำให้การเรียนรู้ภาษาประสบความสำเร็จได้

5. สมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างด้านจิตใจ (The Affective-Filler Hypothesis) สมมติฐานนี้มีสาระสำคัญว่า ทศนคติหรือเจตคติเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษา เช่น ความมุ่งมั่นในการเรียนภาษา ความผ่อนคลายไม่วิตกกังวล ความพร้อมในการเรียน ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่ผลักดันให้คนมีพฤติกรรมและยังเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมด้วย คนที่มีแรงจูงใจสูงจะใช้ความพยายามในการกระทำไปสู่เป้าหมายโดยไม่ลดละ แต่คนที่มีแรงจูงใจต่ำจะไม่แสดงพฤติกรรมหรือเลิกการกระทำก่อนบรรลุเป้าหมาย

นอกจากนี้ ยังมีองค์ประกอบอื่นที่ Gardner and Lambert (1972) ได้กล่าวถึงคือ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่

1. เจตคติ เช่น เจตคติต่อเนื้อหาวิชาที่เรียน ซึ่งเจตคติเหล่านี้ได้รับการพัฒนาสภาพแวดล้อมทางบ้าน ได้แก่ การได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนภายในครอบครัว การได้เปรียบด้านฐานะทางเศรษฐกิจ การสนับสนุนด้านบรรยากาศภายในครอบครัว การได้รับการส่งเสริมจากกลุ่มเพื่อน ตัวครู และวิธีการสอนของครูที่มีบทบาทสำคัญในการก่อให้เกิดเจตคติต่าง ๆ ในตัวนักเรียน ถ้าครูมีทักษะการสอนที่เก่งและสามารถกระตุ้นให้เด็กเกิดอารมณ์ความรู้สึกอยากเรียน ตลอดจนวิธีการสอนที่น่าสนใจก็สามารถช่วยให้เด็กมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาได้

2. ความถนัดทางภาษา ความถนัดทางภาษาเป็นสิ่งที่มามีมาแต่กำเนิด และการฝึกฝนทางภาษานั้นก็ไม่มีอิทธิพลต่อความถนัดทางภาษา

3. การได้รับการส่งเสริมจากบิดามารดา การส่งเสริมของบิดามารดาจะก่อให้เกิดความชื่นชอบของบุตรหลาน ถึงแม้ว่าการส่งเสริมของบิดามารดาของผู้เรียนไม่ได้ส่งผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียน แต่ถือว่ามีผลสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือทางสังคมตัวหนึ่งที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

4. ฐานะทางเศรษฐกิจ คนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงจะมีเจตคติทางบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ในทางตรงกันข้ามเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำมักเป็นเด็กที่มีผลการเรียนต่ำซึ่งรวมถึงการมีผลการเรียนภาษาต่างประเทศต่ำ

5. ระดับสติปัญญา โดยทั่วไปสติปัญญาจะมีผลในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองที่เน้นการฟังและการสื่อสาร

6. นิสัยการเรียน นิสัยในการเรียนดีเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำงานร่วมกับแรงจูงใจเชิงบูรณาการในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศหรือภาษาอังกฤษ

7. เพศ จากผลการดำเนินการวิจัยกับนักเรียนในรัฐหลุยส์เซียนา มลรัฐคอนเนคตัตใน ประเทศสหรัฐอเมริกาที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง พบว่าเด็กผู้หญิงมีความแตกต่างจากเด็กผู้ชายในเรื่องเจตคติและพัฒนาการของทักษะการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยเด็กผู้หญิงจะมีพัฒนาการในเรื่องดังกล่าวดีกว่าเด็กผู้ชาย

8. ความรู้เดิม เป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในปัจจุบัน เห็นได้จากผลการวิจัยถึงผลความรู้เดิมของนักเรียนเมืองมินลาในประเทศฟิลิปปินส์ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองพบว่า ระดับผลการเรียนเฉลี่ยรายวิชาภาษาอังกฤษในระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมาเข้าไปอยู่ในปัจจัยตัวที่หนึ่ง เช่นเดียวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในปัจจุบัน

9. คุณภาพการสอน การสอนที่ดีจะก่อให้เกิดเจตคติที่ดี ตลอดจนช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้กับผู้เรียนอีกด้วย

10. โอกาสในการเรียน ก็นับว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นในการเรียนภาษาต่างประเทศ เช่น การได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง เช่น การเดินทางไปต่างประเทศ ซึ่งต้องใช้

ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร การได้พูดคุยสนทนากับชาวต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษ การได้มีโอกาสในการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เช่น การได้ดูรายการโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษ ตลอดจนการเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาหรือการเข้าค่ายอบรมภาษาอังกฤษ สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น

จากการศึกษาของ Gardner และ Lambert ได้ชี้ให้เห็นว่าระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันอาจมีผลมาจากหลายปัจจัย Srikai (2008) ได้กล่าวไว้เช่นกันว่า ทักษะคิด แรงจูงใจ และพฤติกรรมการเรียนถือเป็นปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสามารถสรุปได้ว่าในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้นไม่ได้เกิดขึ้นได้ง่ายกับทุกคนเหมือนเรียนภาษาแม่ ปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศมีทั้งปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านสังคม วัฒนธรรม ในขณะเดียวกันยังมีนักวิจัยอีกหลายท่าน เช่น มิตรรา อังวัฒนกุล, 2510; John and Ehow, (2011); Watcharajinda, (2009) ได้อธิบายถึงสาเหตุของผลการเรียนต่ำว่าเกิดจากปัจจัยด้านการสอน เช่น ขาดความพร้อมในด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน ตัวผู้สอน และตำราเรียน

2.3 แนวคิดทฤษฎีแรงจูงใจ

2.3.1 ความหมายแรงจูงใจ

แรงจูงใจเป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถช่วยอธิบายถึงสาเหตุของพฤติกรรมและพยากรณ์พฤติกรรมของบุคคลได้ และทำให้เข้าใจว่าทำไมคนถึงมีพฤติกรรมเช่นนี้ อะไรเป็นสิ่งที่จูงใจที่ทำให้คนมุ่งมั่นที่จะกระทำพฤติกรรมเช่นนั้น นอกจากนี้ แรงจูงใจยังช่วยอธิบายถึงความมานะพากเพียรในการกระทำพฤติกรรมและทำพฤติกรรมหรือกิจกรรมนั้นด้วยความกระตือรือร้น เต็มกำลังความสามารถ โดยมีนักวิชาการหลายท่านได้ให้คำจำกัดความของแรงจูงใจดังนี้

แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งที่กระตุ้นให้อินทรีย์กระทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งอย่างมีจุดหมายปลายทาง ซึ่งอาจเกิดจากสิ่งเร้าภายในหรือภายนอกก็ได้ อันเป็นแรงผลักดันที่ทำให้บุคคลกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งจนสำเร็จ หรืออาจกล่าวว่าเป็นแรงชักนำจากสิ่งที่มาเร้าให้ความต้องการเกิดแรงขับขึ้นมา ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมไปในแนวทางใดแนวทางหนึ่ง แรงจูงใจเป็นกำลังที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมโดยการเร้าภายในตัวบุคคล

สำหรับ Lovell (1980) ให้ความหมายของแรงจูงใจว่าเป็นกระบวนการที่ชักนำโน้มน้าวให้บุคคลเกิดความมานะพยายามเพื่อที่จะสนองตอบความต้องการบางประการให้บรรลุผลสำเร็จ Domjan (1996) อธิบายว่าแรงจูงใจเป็นภาวะในการเพิ่มพฤติกรรมกระทำกิจกรรมของบุคคลโดยบุคคลจงใจกระทำพฤติกรรมนั้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่

Dornyei (2001) ได้กล่าวว่าแรงจูงใจ หมายถึงการที่ผู้เรียนเกิดความชอบและสนใจในการเรียนรู้ภาษาเพื่อใหตนเองบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ โดยแรงจูงใจเป็นปัจจัยที่ทำให้การเรียนภาษาง่ายขึ้น และนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนภาษาเป้าหมายซึ่ง Dornyei (1994, 2001) ได้แบ่งรูปแบบแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศที่มีประสิทธิภาพไว้ 3 ระดับ ได้แก่

1. ระดับภาษา หมายถึง ทักษะของผู้เรียนที่มีต่อวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและความสำเร็จของตนเองในอนาคตในการใช้ภาษานั้น กล่าวคือ ผู้เรียนต้องการเรียนภาษาเพื่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ และเพื่อความสำเร็จในอาชีพของตนเองในอนาคต

2. ระดับผู้เรียน หมายถึง ความสำเร็จและความมั่นใจในตัวเองของผู้เรียน อาทิ การรับรู้ความสามารถในการใช้ภาษาที่สองของตนเอง ความเชื่อในศักยภาพของตน คุณลักษณะที่เป็นสาเหตุของความสำเร็จหรือล้มเหลวจากประสบการณ์ที่ผ่านมาของผู้เรียน และความวิตกกังวลในการใช้ภาษาซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนมีอิทธิพลต่อสภาวะทางอารมณ์ของผู้เรียนได้ทั้งสิ้น

3. ระดับสถานการณ์ในการเรียน หมายถึง องค์กรประกอบแรงจูงใจด้านตัวเนื้อหา รายวิชา องค์กรประกอบด้านครูผู้สอน และองค์กรประกอบด้านกลุ่ม

จากแนวคิดที่นักวิชาการได้กล่าวไว้ แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งที่เป็นแรงกระตุ้นให้บุคคลเกิดการกระทำหรือแสดงพฤติกรรมด้วยความมั่นใจ เต็มใจและพึงพอใจในสิ่งที่ทำโดยได้รับการถูกกระตุ้นโดยสิ่งเร้าหรือสิ่งจูงใจจากความคาดหวัง ทั้งนี้ความต้องการของแต่ละบุคคลก็จะมีความแตกต่างกันออกไป

2.3.2 ลักษณะแรงจูงใจ

แรงจูงใจมีอิทธิพลต่อผลผลิต ผลผลิตของของงานจะมีคุณภาพดีมีปริมาณมากขึ้นเพียงใด ขึ้นอยู่กับแรงจูงใจ เช่น ต้องการความสำเร็จ ต้องการเงิน ค่าชมเชยและอำนาจ ซึ่ง Moore (2009) ได้กล่าวไว้ว่านักจิตวิทยาจำแนกแรงจูงใจตามลักษณะที่เกิดออกเป็น 2 ประเภท คือแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก

1. การจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของบุคคลที่มีความต้องการเรียนรู้ หรือต้องการแสวงหาบางอย่างด้วยตนเองโดยไม่ให้บุคคลอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งถือว่าเป็นแรงขับหรือสิ่งผลักดันที่มาจากภายในตัวบุคคลโดยอาจจะเป็นเจตคติ ความต้องการ ความคิดเห็น ความสนใจ ความตั้งใจการมองเห็นคุณค่า ความพอใจ ความอยากรู้อยากเห็น ความสนใจพิเศษ ฯลฯ การจูงใจภายในถือเป็นปัจจัยที่มีพลัง หรือสามารถมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคนเรามากและค่อนข้างถาวร เช่น นักเรียนสนใจศึกษาเล่าเรียนด้วยความรู้สึกใฝ่ดีในตัวของเขาเองหรือด้วยความรู้สึกเห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียนไม่ใช่เพราะถูกบังคับหรือมีสิ่งล่อใจใด ๆ การที่เด็กนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อครูผู้สอน และพอใจวิธีการสอนทำให้เด็กมีความสนใจและตั้งใจเรียนวิชานั้นเป็นพิเศษ และการที่นักเรียนมีความสนใจภาษาต่างประเทศภาษาใดภาษาหนึ่งเป็นพิเศษ มีความอยากรู้อยากเห็นในภาษาและวัฒนธรรมของประเทศนั้น ก็จะทำให้เด็กมีความกระตือรือร้นในการเรียน ตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนมากขึ้นเป็นต้น

2. การจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของบุคคลที่ได้รับแรงกระตุ้นหรือสิ่งผลักดันมาจากภายนอก และนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงหรือการแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมา ฉะนั้นการจูงใจประเภทนี้จึงไม่คงทนถาวรต่อพฤติกรรม สามารถเกิดได้บ่อย ๆ และหมดสิ้นไปได้ เพราะบุคคลจะแสดงพฤติกรรมเพื่อตอบสนองสิ่งจูงใจดังกล่าวเฉพาะในกรณีที่

ต้องการรางวัล ต้องการเกียรติยศ ชื่อเสียง คำชม การยกย่อง หรือการได้รับการยอมรับ เป็นต้น เมื่อได้รับสิ่งที่ต้องการแล้วการจูงใจก็จะหมดไป การจูงใจภายนอกประกอบด้วยหลายประเภท ได้แก่

1. เป้าหมายหรือความคาดหวังของบุคคล การที่บุคคลมีเป้าหมายในการกระทำใด ๆ ที่ชัดเจนย่อมกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจ ทำให้มีพฤติกรรมที่ดีและเหมาะสม เช่น นักเรียนที่มีเป้าหมายที่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้ นักเรียนจึงต้องพยายามตั้งใจเรียนและอ่านหนังสืออย่างเต็มความสามารถ เป็นต้น

2. ความรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้าของตนเอง บุคคลที่มีโอกาสทราบว่าตนจะได้รับความก้าวหน้าอย่างไรจากการกระทำนั้นก็จะมีแรงจูงใจมากขึ้นที่จะทำสิ่งนั้นด้วยความตั้งใจ เช่น การเรียนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ เนื่องจากทราบว่าจะเป็นโอกาสที่จะทำให้ตนเองสามารถหางานทำในธุรกิจการท่องเที่ยวและโรงแรมได้ง่ายขึ้น เป็นต้น

3. บุคลิกภาพ ความประทับใจอันเกิดจากบุคลิกภาพจะก่อให้เกิดแรงจูงใจและแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นได้ เช่น นักเรียนเรียนภาษาต่างประเทศเพราะได้รู้จักและประทับใจเจ้าของภาษาบางคน นักเรียนสนใจและตั้งใจเรียนเนื่องจากมีทัศนคติที่ดีต่ออาจารย์ผู้สอน เป็นต้น

4. เครื่องล่อใจอื่น ๆ สิ่งล่อใจที่ก่อให้เกิดแรงผลักดันหรือกระตุ้นให้คนเราแสดงพฤติกรรม เช่น การให้รางวัล (Rewards) ซึ่งเป็นเครื่องกระตุ้นให้คนเราอยากกระทำ การลงโทษ (Punishment) ซึ่งจะกระตุ้นมิให้กระทำสิ่งที่ไม่ถูกต้อง นอกจากนี้ การชมเชย การติเตียน การประกวด การแข่งขัน หรือการทดสอบก็จัดว่าเป็นเครื่องมือที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมได้ทั้งสิ้น เช่น นักเรียนที่ทำคะแนนสอบได้ดีก็จะได้รับคำชมเชยจากพ่อแม่ ครูและคนรอบข้างจะมีแรงจูงใจที่จะตั้งใจเรียนมากขึ้นเพราะต้องการได้คะแนนดีอีกในการสอบครั้งต่อไป เช่น นักเรียนที่ได้รับการคัดเลือกจากโรงเรียนให้เข้าร่วมการแข่งขันทักษะภาษาต่างประเทศมีแรงจูงใจที่จะฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาอย่างสม่ำเสมอและตั้งใจเรียนมากขึ้น เพราะอยากได้รับรางวัล เป็นต้นอย่างสม่ำเสมอและตั้งใจเรียนมากขึ้น

ส่วน Gardner & Lambert (1972) ได้แบ่งแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจเชิงบูรณาการ หมายถึง ความปรารถนาของผู้เรียนที่จะเรียนภาษาต่างประเทศภาษาใดภาษาหนึ่งเพื่อทำให้ตนเองสามารถติดต่อสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ ทำให้ตนเองสามารถใช้ชีวิตหรือเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษานั้นได้ ซึ่งแรงจูงใจประเภทดังกล่าวนี้สอดคล้องกับแนวคิดการจูงใจภายในข้างต้น

2. แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ หมายถึง ความปรารถนาของผู้เรียนที่จะทำให้ตัวเองสามารถใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนนั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อเป้าหมายอย่างใดอย่างหนึ่งที่ชัดเจน เช่น เพื่อการทำงาน ทำเพื่อการทำงานในอนาคตและเพื่อการสอบ เป็นต้น ดังนั้นการจูงใจดังกล่าวนี้จะทำให้ผู้เรียนสนใจที่จะศึกษาเรียนรู้และพัฒนาเพียงบางทักษะที่จำเป็นเท่านั้น เช่น ผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศเพียงเพราะต้องการสอบผ่านก็จะเลือกพัฒนาความรู้ทางไวยากรณ์ คำศัพท์มากกว่าทักษะการฟัง-พูด ผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศเนื่องจากต้องการใช้ภาษานั้นสำหรับการทำงานใน

โรงแรมก็จะเน้นการพัฒนาความรู้คำศัพท์ ส่วนวนที่เกี่ยวข้องกับการโรงแรมเท่านั้น ซึ่งแรงจูงใจประเภทนี้สอดคล้องกับแนวคิดการจูงใจภายนอกข้างต้น

จากการศึกษาข้างต้น อาจสรุปได้ว่าแรงจูงใจภายในเป็นแรงจูงใจที่สำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพและนำไปสู่การเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน โดยแรงจูงใจเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนเลือกวิธีเรียนที่ตนถนัดและเหมาะสมมาใช้ในการเรียนภาษา นอกจากนี้ทั้งแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกก็ยังคงเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผลของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนอินโดนีเซียในสถาบัน Pritchard English Academy (PEACE) ของ Suryasa, Prayoga, and W. A. Werdistira (2017) แสดงให้เห็นว่านักศึกษาชาวอินโดนีเซียมีความแรงจูงใจในการเรียนด้านใช้เพื่อเป็นเครื่องมือสูงกว่าแรงจูงใจจากความชอบภายใน Marlina (2007) พบว่า นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษเนื่องจากเป็นภาษาสากลที่ใช้กันทั่วโลก ถ้าเรียนภาษาอังกฤษจะมีโอกาสด้านการทำงานสูงกว่า แต่จากผลการศึกษาของ Li and Pan (2009) ผู้เรียนภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัย Qingdao Agricultural พบว่าผู้เรียนมีแรงจูงใจด้านใช้เป็นเครื่องมือสูง ทั้งกลุ่มของผู้เรียนที่ทักษะภาษาอังกฤษและกลุ่มของผู้ที่ทักษะภาษาอังกฤษอ่อน อย่างไรก็ตาม กลุ่มผู้เรียนที่ทักษะสูงกว่ามีแนวโน้มความสัมพันธ์ด้านแรงจูงใจจากภายในสูงกว่าเช่นกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนภาษา ปัจจัยหลักในการเลือกเรียนภาษาต่างประเทศมาจากปัจจัยหลากหลายด้าน เช่น ผู้ปกครอง ครู อาจารย์ ลักษณะทางสังคม สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย

ชาคริต สี่โรทิจจ (2541) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรังสิตจำนวน 24 คนโดยใช้เกณฑ์ของ O'Malley and Chamot (1990) โดยผู้วิจัยได้แบ่งนักศึกษาออกเป็น 3 กลุ่มตามเกณฑ์ค่าเฉลี่ยของวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้เรียงความภาษาอังกฤษแบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษและการสัมภาษณ์แบบควบคุม ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มใช้กลวิธีการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ จำนวน 4 ข้อ จาก 106 ข้อ คือ 1. กลวิธีค้นหาและแก้ไขปัญหาในการเรียนภาษา 2. กลวิธีค้นคว้าจากแหล่งข้อมูล 3. กลวิธีการแปล และ 4. กลวิธีถามเพื่อให้เข้าใจได้ชัดเจนผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตว่าเนื่องจากผู้เรียนทั้งสามกลุ่มเพิ่งเริ่มเรียนการเขียนซึ่งเป็นทักษะใหม่ ตลอดทั้งข้อผิดพลาดที่พบในเรียงความภาษาอังกฤษมีอัตราเฉลี่ยใกล้เคียงกัน

Spratt, Humphrey and Chan (2002) ศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีเรียนด้วยตนเองและแรงจูงใจกับนักเรียนชาวฮ่องกง จำนวน 50 คน การศึกษามีการประเมินความพร้อมของผู้เรียนต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองซึ่งมีผลต่อเรียนรู้ภาษา และมีการประเมินระดับแรงจูงใจและความถี่ของกิจกรรมในห้องเรียนและนอกเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามและการสัมภาษณ์

ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีแรงจูงใจในระดับปานกลาง ส่วนความสัมพันธ์ของระดับแรงจูงใจกับความถี่ในการทำกิจกรรมทั้งในและนอกห้องเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (.05) ดังนั้นกล่าวสรุปได้ว่า แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญต่อความพร้อมในการเรียนภาษาและมีความสัมพันธ์กับการเรียนด้วยตนเองของผู้เรียน ตลอดทั้งผลกระทบต่อพัฒนาการด้านการสอนของผู้สอนในการเลือกวิธีการสอน หรือการกำหนดเนื้อหาในการสอนในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

จากการศึกษางานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่าแรงจูงใจในการเรียนภาษามีผลกระทบต่อการใช้กลวิธีการเรียน เนื่องจากผู้เรียนจะตัดสินใจในการเลือกวิธีเรียนที่ตนเองถนัดมาใช้ ในการเรียนรู้ภาษาเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาเป้าหมาย นอกจากนี้แรงจูงใจยังมี ความสัมพันธ์กันกับการเรียนด้วยวิธีของตนเอง เนื่องจากการสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนา ความสามารถด้านภาษาให้ดียิ่งขึ้น เช่น การหาความรู้จากกิจกรรมในห้องเรียน การเชื่อมโยงเนื้อหาที่ เรียนกับความรู้นอกห้องเรียนได้

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาสภาพปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

- 3.1 การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือการวิจัย
- 3.3 การสร้างเครื่องมือและคุณภาพเครื่องมือ
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 และการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือประชากรทั้งหมด ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คณะบริหารธุรกิจ สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ชั้นปีที่ 1 – ชั้นปีที่ 4 จำนวนทั้งสิ้น 116 คน

3.2 เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา จำแนกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง มีลักษณะเป็นข้อคำถามปลายปิดแบบเลือกตอบ สอบถามเกี่ยวกับ คุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา วุฒิการศึกษาเดิม เกรดเฉลี่ยสะสม ประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในสถาบันสอนภาษา ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง และรายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ มีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายปิดตามแนวคิดลิเคิร์ต สอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษจำนวน 10 ข้อ นำแบบสอบถามดังกล่าวไปตรวจหาคุณภาพเบื้องต้นของแบบสอบถาม ได้แก่ ค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของข้อคำถามจากผู้ทรงคุณวุฒิ นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับการเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำนวน 50 คน ดำเนินการหาคุณภาพของแบบสอบถาม พบว่าแบบสอบถาม มีค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม ทั้งฉบับ มีค่าระหว่าง 0.24 – 0.83 และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) คือค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach, 1970) มีค่า 0.90

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ มีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายปิดตามแนวคิดลิเคิร์ต สอบถามเกี่ยวกับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านโครงสร้าง จำนวน 6 ข้อ ด้านไวยากรณ์ จำนวน 6 ข้อ และด้านการใช้คำ จำนวน 6 ข้อ รวมทั้งสิ้น 18 ข้อ นำแบบสอบถามดังกล่าวไปตรวจหาคุณภาพเบื้องต้นของแบบสอบถาม ได้แก่

ค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของข้อคำถาม จากผู้ทรงคุณวุฒิ นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับการเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำนวน 50 คน ดำเนินการหาคุณภาพของแบบสอบถาม พบว่า แบบสอบถาม มีค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) คือค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม ทั้งฉบับ มีค่าระหว่าง 0.29 - 0.72 และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) คือค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach,1970) มีค่า 0.91

3.3 การสร้างเครื่องมือและคุณภาพเครื่องมือ

3.3.1 กำหนดเกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบสอบถามวัดระดับปัญหาและแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยมีการระบุคะแนนดังนี้

คะแนน	ความหมาย
5	ผู้ตอบเห็นด้วยกับข้อคำถามนั้นมากที่สุด
4	ผู้ตอบเห็นด้วยกับข้อคำถามนั้นมาก
3	ผู้ตอบเห็นด้วยกับข้อคำถามนั้นปานกลาง
2	ผู้ตอบเห็นด้วยกับข้อคำถามนั้นน้อย
1	ผู้ตอบเห็นด้วยกับข้อคำถามนั้นน้อยที่สุด

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4.1 ผู้วิจัยนำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยไปติดต่อสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจเพื่อขออนุญาตและนัดเวลาที่จะทำการเก็บข้อมูล

3.4.2 นำแบบสอบถามที่ไปปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำนวน 50 ชุด เพื่อดำเนินการหาคุณภาพของแบบสอบถามและพบว่าแบบสอบถามมีค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม ทั้งฉบับ มีค่าระหว่าง 0.29 - 0.72 และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) คือค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach,1970) มีค่า 0.91

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล นำข้อมูลที่ได้ทำการวิเคราะห์ ด้วยตัวสถิติต่าง ๆ เพื่อให้สามารถตอบปัญหาการวิจัยได้ ดังนี้

3.5.1 วิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา วุฒิการศึกษา เดิม เกรดเฉลี่ยสะสม ประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในสถาบันสอนภาษา ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง และรายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง โดยใช้ค่าจำนวน และร้อยละ

3.5.2 วิเคราะห์แรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean; \bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation; S.D.)

3.5.3 วิเคราะห์ระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean; \bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation; S.D.)

3.5.4 วิเคราะห์เปรียบเทียบ ระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรเพศ วุฒิการศึกษาเดิม และประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้วยค่า t - test for independent sample ส่วนตัวแปรชั้นปีที่ศึกษา เกรดเฉลี่ยสะสม ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง และรายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way Analysis of Variance) และเมื่อพบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรายคู่ ด้วยวิธี Scheffe's

3.5.5 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ กับแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษ ด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

ตารางที่ 3.1 แสดงคุณภาพของแบบสอบถามในการวิจัย

วัดระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความเชื่อมั่น
ด้านโครงสร้าง	0.43 - 0.76	0.80
ด้านไวยากรณ์	0.59 - 0.84	0.88
ด้านการใช้คำ	0.56 - 0.78	0.85
รวมทั้งฉบับ	0.29 - 0.72	0.91
วัดระดับแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษ	0.24 - 0.83	0.90

สำหรับการกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายคะแนนของแบบสอบถาม เพื่อวัดระดับปัญหาและแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2535)

ช่วงคะแนน	การแปลความหมาย
4.51 - 5.00	หมายถึง ผู้ตอบมีปัญหาและแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด
3.51 - 4.50	หมายถึง ผู้ตอบมีปัญหาและแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษในระดับมาก
2.51 - 3.50	หมายถึง ผู้ตอบมีปัญหาและแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง
1.51 - 2.50	หมายถึง ผู้ตอบมีปัญหาและแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษในระดับน้อย
1.00 - 1.50	หมายถึง ผู้ตอบมีปัญหาและแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษในระดับน้อยที่สุด

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การศึกษาสภาพปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร แบ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

- 4.1 การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
- 4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน	จำนวนตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยตัวอย่าง
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานตัวอย่าง
t	แทน	ค่าการแจกแจงที
F	แทน	ค่าการแจกแจงเอฟ
MS	แทน	ค่าความแปรปรวน
SS	แทน	ผลรวมของข้อมูลยกกำลังสอง
df	แทน	องศาแห่งความเป็นอิสระ
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05

4.1 การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยจำแนกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาจำนวน ร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา วุฒิการศึกษาเดิม เกรดเฉลี่ยสะสม ประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในสถาบันสอนภาษา ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง และรายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษา เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ โดยรวม และจำแนกเป็นรายด้าน ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านโครงสร้างประโยค ด้านไวยากรณ์ และด้านการใช้คำ

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบ ระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยรวม และรายด้าน ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านโครงสร้างประโยค ด้านไวยากรณ์ และด้านการใช้คำ โดยจำแนกตามตัวแปรเกี่ยวกับนักศึกษา ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา วุฒิการศึกษาเดิม เกรดเฉลี่ยสะสม ประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในสถาบันสอนภาษา ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง และรายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง

ตอนที่ 5 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา กับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาจำนวน ร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา วุฒิการศึกษาเดิม เกรดเฉลี่ยสะสม ประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในสถาบันสอนภาษา ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง และรายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง ดังแสดงผลใน ตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา วุฒิการศึกษาเดิม เกรดเฉลี่ยสะสม ประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในสถาบันสอนภาษา ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง และรายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง

ตัวแปร	ระดับของตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ	ชาย	34	29.30
	หญิง	82	70.70
	รวม	116	100.00
2. ชั้นปีที่ศึกษา	ชั้นปีที่ 1	19	16.40
	ชั้นปีที่ 2	34	29.30
	ชั้นปีที่ 3	30	25.90
	ชั้นปีที่ 4	33	28.40
รวม		116	100.00
3. วุฒิการศึกษาเดิม	ม.6	97	83.60
	ปวช.	19	16.40
รวม		116	100.0

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ตัวแปร	ระดับของตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
4. เกรดเฉลี่ยสะสม	ต่ำกว่า 2.50	8	6.90
	2.50-3.50	89	76.70
	มากกว่า 3.50	19	16.40
รวม		116	100.0
5. ประสบการณ์ในการเรียนในสถาบันสอนภาษา	มี	65	56.00
	ไม่มี	51	44.00
รวม		116	100.00
6. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง	ต่ำกว่าปริญญาตรี	73	62.90
	ปริญญาตรี	37	31.90
	สูงกว่าปริญญาตรี	6	5.20
รวม		116	100.00
7. อาชีพของผู้ปกครอง	เจ้าของธุรกิจ/อาชีพอิสระ	65	56.00
	พนักงานบริษัทเอกชน	28	24.10
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ/ข้าราชการ	23	19.80
	รวม	116	100.0
8. รายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง	ต่ำกว่า 30,000 บาท	63	54.30
	30,000 - 40,000 บาท	36	31.00
	มากกว่า 40,000 บาท	17	14.70
รวม		116	100.0

จากตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง จำนวน 82 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 70.70 ส่วนใหญ่เรียนชั้นปีที่ 2 จำนวน 34 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 29.30 วุฒิการศึกษาเดิมส่วนใหญ่ ม.6 จำนวน 97 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 83.60 เกรดเฉลี่ยสะสมส่วนใหญ่ มีเกรดเฉลี่ยสะสม 2.50-3.50 จำนวน 89 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 76.70 ประสบการณ์ในการเรียนในสถาบันสอนภาษาส่วนใหญ่มีประสบการณ์ จำนวน 65 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 56.00 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ส่วนใหญ่ต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 73 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 62.90 อาชีพของผู้ปกครอง ส่วนใหญ่เป็นเจ้าของธุรกิจ/อาชีพอิสระ จำนวน 65 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 56.00 และรายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง ส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำกว่า 30,000 บาท จำนวน 63 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 54.30

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษ ดังแสดงผลใน ตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ตัวแปร	\bar{X}	S.D.
แรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษ	4.21	0.42

จากตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษา มีแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษในระดับมาก มีค่า $\bar{X} = 4.21$ S.D. = 0.42

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษโดยรวม และจำแนกเป็นรายด้าน ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านโครงสร้างประโยค ด้านไวยากรณ์ และด้านการใช้คำ ดังแสดงผลในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา จำแนกเป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน

ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ	\bar{X}	S.D.	ระดับปัญหา
ด้านโครงสร้างประโยค	3.62	0.78	มีปัญหามาก
ด้านไวยากรณ์	3.58	0.82	มีปัญหามาก
ด้านการใช้คำ	3.43	0.81	มีปัญหปานกลาง
โดยรวม	3.55	0.71	มีปัญหามาก

จากตารางที่ 4.3 แสดงให้เห็นว่า ระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา โดยรวม อยู่ในระดับมาก มีค่า $\bar{X} = 3.55$ S.D.= 0.71 โดยด้านที่มีปัญหาในระดับสูงที่สุด คือ ด้านโครงสร้างประโยค มีค่า $\bar{X} = 3.62$ S.D.= 0.78 รองลงมา คือด้านไวยากรณ์ มีค่า $\bar{X} = 3.58$ S.D.= 0.82 และมีระดับปัญหต่ำที่สุด คือด้านการใช้คำ มีค่า $\bar{X} = 3.43$ S.D. = 0.81

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยรวม และรายด้านทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านโครงสร้างประโยค ด้านไวยากรณ์ และด้านการใช้คำโดยจำแนกตามตัวแปรเกี่ยวกับนักศึกษา ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา วุฒิการศึกษาเดิม เกรดเฉลี่ยสะสม ประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในสถาบันสอนภาษา ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง และรายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง ดังแสดงผลใน ตารางที่ 4.4 - ตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.4 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปร เพศเป็นรายด้านและโดยรวม

ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ	เพศ	n	\bar{X}	S.D.	T
ด้านโครงสร้างประโยค	ชาย	34	3.13	0.82	4.79*
	หญิง	82	3.83	0.66	
ด้านไวยากรณ์	ชาย	34	3.30	0.90	2.43*
	หญิง	82	3.70	0.76	
ด้านการใช้คำ	ชาย	34	3.12	0.88	2.68*
	หญิง	82	3.55	0.74	
โดยรวม	ชาย	34	3.19	0.79	3.71*
	หญิง	82	3.69	0.61	

จากตารางที่ 4.4 แสดงให้เห็นว่าเมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรเพศเป็นรายด้าน และโดยรวมทุกด้าน ด้วยค่า t - test for independent sample พบว่า นักศึกษาเพศชายและเพศหญิง มีคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาเพศหญิงมีคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ สูงกว่านักศึกษาเพศชาย และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้าน ได้แก่ ด้านโครงสร้างประโยค ด้านไวยากรณ์ และด้านการใช้คำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาเพศหญิงมีคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ สูงกว่านักศึกษาเพศชาย

ตารางที่ 4.5 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปร ชั้นปีที่ศึกษาเป็นรายด้านและโดยรวม

ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านโครงสร้างประโยค	ระหว่างกลุ่ม	3	2.51	0.84	1.40
	ภายในกลุ่ม	112	66.89	0.60	
	รวม	115	69.40		
ด้านไวยากรณ์	ระหว่างกลุ่ม	3	3.11	1.04	1.56
	ภายในกลุ่ม	112	74.25	0.66	
	รวม	115	77.36		
ด้านการใช้คำ	ระหว่างกลุ่ม	3	2.11	0.70	1.09
	ภายในกลุ่ม	112	72.46	0.65	
	รวม	115	74.58		
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	3	2.06	0.69	1.39
	ภายในกลุ่ม	112	55.20	0.49	
	รวม	115	57.26		

จากตารางที่ 4.5 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา เป็นรายด้าน และโดยรวมทุกด้าน จำแนกตามตัวแปรชั้นปีที่ศึกษา ด้วยค่า F - test พบว่า นักศึกษาที่เรียนชั้นปีต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษโดยรวม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตารางที่ 4.6 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปรวุฒิการศึกษาเดิม เป็นรายด้านและโดยรวม

ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ	การศึกษาเดิม	n	\bar{X}	S.D.	t
ด้านโครงสร้างประโยค	ม.6	97	3.58	0.79	1.41
	ปวช.	19	3.85	0.69	
ด้านไวยากรณ์	ม.6	97	3.56	0.85	0.68
	ปวช.	19	3.70	0.68	
ด้านการใช้คำ	ม.6	97	3.37	0.81	1.81
	ปวช.	19	3.73	0.71	
โดยรวม	ม.6	97	3.50	0.72	1.46
	ปวช.	19	3.76	0.62	

จากตารางที่ 4.6 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรวุฒิการศึกษาเดิม เป็นรายด้าน และโดยรวมทุกด้าน ด้วยค่า t- test for independent sample พบว่า นักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาเดิม ม.6 และปวช. มีคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้าน ได้แก่ ด้านโครงสร้างประโยค ด้านไวยากรณ์ และด้านการใช้คำ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตารางที่ 4.7 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปร เกรดเฉลี่ยสะสม เป็นรายด้านและโดยรวม

ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านโครงสร้างประโยค	ระหว่างกลุ่ม	2	0.56	0.28	0.46
	ภายในกลุ่ม	113	68.84	0.61	
	รวม	115	69.40		
ด้านไวยากรณ์	ระหว่างกลุ่ม	2	0.34	0.17	0.25
	ภายในกลุ่ม	113	77.02	0.68	
	รวม	115	77.36		
ด้านการใช้คำ	ระหว่างกลุ่ม	2	1.68	0.84	1.31
	ภายในกลุ่ม	113	72.89	0.65	
	รวม	115	74.58		
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	2	0.62	0.31	0.62
	ภายในกลุ่ม	113	56.64	0.50	
	รวม	115	57.26		

จากตารางที่ 4.7 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา เป็นรายด้าน และโดยรวมทุกด้าน จำแนกตามตัวแปรเกรดเฉลี่ยสะสม ด้วยค่า F - test พบว่า นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม ต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ โดยรวม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตารางที่ 4.8 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปรประสบการณ์ในการเรียนในสถาบันสอนภาษาอังกฤษเป็นรายด้านและโดยรวม

ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ	ประสบการณ์	n	\bar{X}	S.D.	t
ด้านโครงสร้างประโยค	มี	65	3.61	0.82	0.25
	ไม่มี	51	3.64	0.73	
ด้านไวยากรณ์	มี	65	3.62	0.88	0.57
	ไม่มี	51	3.54	0.75	
ด้านการใช้คำ	มี	65	3.51	0.89	1.21
	ไม่มี	51	3.32	0.69	
โดยรวม	มี	65	3.58	0.77	0.59
	ไม่มี	51	3.50	0.62	

จากตารางที่ 4.8 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรประสบการณ์ในการเรียนในสถาบันสอนภาษาอังกฤษเป็นรายด้าน และโดยรวมทุกด้าน ด้วยค่า t - test for independent sample พบว่า นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการเรียนในสถาบันสอนภาษาอังกฤษ และไม่มีประสบการณ์ มีคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ โดยรวม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้าน ได้แก่ ด้านโครงสร้างประโยค ด้านไวยากรณ์ และด้านการใช้คำ แตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตารางที่ 4.9 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปรระดับการศึกษาของผู้ปกครอง เป็นรายด้านและโดยรวม

ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านโครงสร้างประโยค	ระหว่างกลุ่ม	2	0.87	0.43	0.72
	ภายในกลุ่ม	113	68.53	0.61	
	รวม	115	69.40		
ด้านไวยากรณ์	ระหว่างกลุ่ม	2	1.10	0.55	0.82
	ภายในกลุ่ม	113	76.26	0.68	
	รวม	115	77.36		
ด้านการใช้คำ	ระหว่างกลุ่ม	2	0.67	0.34	0.51
	ภายในกลุ่ม	113	73.90	0.65	
	รวม	115	74.58		
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	2	0.85	0.43	0.85
	ภายในกลุ่ม	113	56.41	0.50	
	รวม	115	57.26		

จากตารางที่ 4.9 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา เป็นรายด้าน และโดยรวมทุกด้าน จำแนกตามตัวแปรระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ด้วยค่า F - test พบว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ โดยรวม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตารางที่ 4.10 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปรอาชีพของผู้ปกครอง เป็นรายด้านและโดยรวม

ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านโครงสร้างประโยค	ระหว่างกลุ่ม	2	5.01	2.50	4.40*
	ภายในกลุ่ม	113	64.39	0.57	
	รวม	115	69.40		
ด้านไวยากรณ์	ระหว่างกลุ่ม	2	1.19	0.59	0.88
	ภายในกลุ่ม	113	76.18	0.67	
	รวม	115	77.36		
ด้านการใช้คำ	ระหว่างกลุ่ม	2	1.21	0.60	0.93
	ภายในกลุ่ม	113	73.37	0.65	
	รวม	115	74.58		
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	2	2.03	1.02	2.08
	ภายในกลุ่ม	113	55.23	0.49	
	รวม	115	57.26		

จากตารางที่ 4.10 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา เป็นรายด้าน และโดยรวมทุกด้าน จำแนกตามตัวแปรอาชีพของผู้ปกครอง ด้วยค่า F - test พบว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ โดยรวม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านโครงสร้างประโยค แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 เมื่อพบว่าคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ ด้านโครงสร้างประโยค แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ผู้วิจัยจึงดำเนินการเปรียบเทียบพหุคูณด้วยวิธี Scheffe's test ปรากฏผลดังตารางที่ 12

ตารางที่ 4.11 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ ด้านโครงสร้างประโยค จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง

อายุ (\bar{X})	เจ้าของธุรกิจ/ อาชีพอิสระ (3.49)	พนักงานบริษัทเอกชน (3.99)	พนักงานรัฐวิสาหกิจ/ ข้าราชการ (3.57)
เจ้าของธุรกิจ/อาชีพ อิสระ (3.49)	-	0.50*	0.08
พนักงานบริษัทเอกชน (3.99)		-	0.42
พนักงานรัฐวิสาหกิจ/ ข้าราชการ(3.57)			-

จากตารางที่ 4.11 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย ระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ ด้านโครงสร้างประโยค ของนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ ด้านโครงสร้างประโยค แตกต่างกับนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพเจ้าของธุรกิจ/อาชีพอิสระ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ ด้านโครงสร้างประโยค สูงกว่านักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพเจ้าของธุรกิจ/อาชีพอิสระ

ตารางที่ 4.12 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปรรายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง เป็นรายด้านและโดยรวม

ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านโครงสร้างประโยค	ระหว่างกลุ่ม	2	3.00	1.50	2.56
	ภายในกลุ่ม	113	66.39	0.59	
	รวม	115	69.40		
ด้านไวยากรณ์	ระหว่างกลุ่ม	2	2.80	1.40	2.12
	ภายในกลุ่ม	113	74.56	0.66	
	รวม	115	77.36		
ด้านการใช้คำ	ระหว่างกลุ่ม	2	1.44	0.72	1.11
	ภายในกลุ่ม	113	73.13	0.65	
	รวม	115	74.58		
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	2	2.35	1.18	2.42
	ภายในกลุ่ม	113	54.91	0.49	
	รวม	115	57.26		

จากตารางที่ 4.12 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา เป็นรายด้าน และโดยรวมทุกด้าน จำแนกตามตัวแปรรายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง ด้วยค่า F - test พบว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่อเดือน ต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ โดยรวม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตอนที่ 5 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษากับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ดังแสดงผลใน ตารางที่ 14

ตารางที่ 4.13 แสดงความสัมพันธ์ ระหว่างแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษากับปัญหา การเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาเป็นรายด้านและโดยรวม

แรงจูงใจ	แรงจูงใจ	ด้าน โครงสร้าง	ด้านไวยากรณ์	ด้านการใช้คำ	รวม
	1	0.05	0.06	0.07	0.01

จากตารางที่ 4.13 แสดงให้เห็นว่า เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเขียน ภาษาอังกฤษของนักศึกษากับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา พบว่าแรงจูงใจในการเขียน ภาษาอังกฤษของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา อย่างไม่มี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่าแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษากับ ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กัน

บทที่ 5

การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

5.1 การอภิปรายผล

ผลการวิจัยมีประเด็นสำคัญมาอภิปรายผลได้ดังนี้

จากการศึกษาสภาพด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงและ ศึกษาชั้นปีที่ 2 โดยมีวุฒิการศึกษาเดิมมัธยมศึกษาปีที่ 6 เกรดเฉลี่ยสะสม 2.50 - 3.50 และมีประสบการณ์ในการเรียนในสถาบันสอนภาษา ผู้ปกครองมีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ผู้ปกครองมีอาชีพอิสระ รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้ปกครอง ต่ำกว่า 30,000 บาท พบว่านักศึกษามีแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษในระดับมาก

สำหรับการศึกษาสภาพปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยรวมมีปัญหาอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านโครงสร้างประโยค ด้านไวยากรณ์ และด้านการใช้คำ เนื่องจากปัญหาดังกล่าวเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการขาดความรู้ในกฎของภาษาและเกี่ยวข้องกับความสามารถของผู้เรียนในด้านความรู้ทางภาษาด้วย ถ้าหากว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษที่มีพื้นฐานทางด้านไวยากรณ์ดี ก็จะสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งทักษะการพูด การอ่าน และการเขียน ได้ดีกว่าหรือเร็วกว่าผู้ที่ไม่รู้หรือรู้ไวยากรณ์อังกฤษน้อย (นเรศ สุรสิทธิ์, 2547) และความรู้ด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนรู้ถึงลักษณะประโยคและเข้าใจประโยคที่อ่าน และทำให้ประสบความสำเร็จในการอ่านมากขึ้น นอกจากนี้ Hafiz and Tudor (1990) ยังระบุว่าผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์จากการเรียนภาษาอังกฤษถ่ายโอนไปสู่ทักษะการอ่านและการเขียนได้

นอกจากนี้ ในงานวิจัยนี้พบว่าแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ อาจจะเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวมีสังคมการแข่งขันทางการเรียนและมีการส่งเสริมจากครอบครัวส่งผลให้นักศึกษามีความเข้มข้นของแรงจูงใจในระดับสูงในด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ดังงานวิจัยของ Gardner and Lambert (1972) ที่กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาขึ้นอยู่กับหลายปัจจัย เช่น ทักษะคนดี ความวิตกกังวล และ แรงจูงใจ

กล่าวโดยสรุปแล้ว นักศึกษาประสบปัญหาด้านโครงสร้างประโยค ด้านไวยากรณ์ และด้านการใช้คำ ซึ่งข้อผิดพลาดดังกล่าวล้วนเกิดจากการถ่ายโอนจากภาษาแม่ซึ่งทำให้เกิดปัญหาในการใช้ภาษาเป้าหมายได้ (Lado, 1996) ซึ่งนำไปสู่การแทรกแซงทางภาษาอันเป็นอิทธิพลมาจากความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาเป้าหมายกับภาษาแม่ของผู้เรียนโดยจะส่งผลต่อการเรียนรู้ด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ การออกเสียง การสะกดคำ และความหมาย ของผู้เรียนอย่างอัตโนมัติและไม่รู้ตัว ดังนั้น ผู้สอนควรหากิจกรรมที่จะส่งเสริมศักยภาพด้านการเขียนของผู้เรียน และสิ่งที่ขาดไม่ได้คือแรงจูงใจที่ยังคงเป็นปัจจัยสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของ Kitjaroochai (2013) กล่าวว่า ผู้เรียนที่มีความต้องการเรียนภาษาอังกฤษอันเนื่องมาจาก

ความอยากรู้ หรือความสนใจของผู้เรียนเองนั้นจะสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ อีกทั้งยังสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีและเร็วกว่าผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อผลประโยชน์ที่นำมาเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น การมีหน้ามีตาในสังคม

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ควรมีการศึกษาด้านสภาพการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของครูผู้สอน เช่น ด้านหลักสูตร ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอนและแหล่งเรียนรู้
2. ควรมีงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างซึ่งสามารถนำมาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนได้อย่างชัดเจน

ไม่มีเนื้อหาจากต้นฉบับ

คุณภาพเครื่องมือปัญหา

Reliability

Scale: ALL VARIABLES

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	50	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	50	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.912	18

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
V19	61.580	129.432	.436	.910
V20	61.440	131.762	.293	.913
V21	62.020	123.816	.468	.910
V22	62.040	118.325	.665	.904
V23	61.900	121.439	.589	.907
V24	61.620	123.138	.648	.905
V25	61.660	123.821	.498	.909
V26	61.580	123.269	.619	.906
V27	61.600	124.082	.605	.906
V28	61.480	123.724	.719	.904
V29	61.900	119.520	.700	.903
V30	62.160	116.953	.666	.904
V31	62.420	123.432	.468	.910
V32	62.140	122.409	.534	.908
V33	61.820	119.538	.690	.904
V34	61.860	121.551	.623	.906
V35	61.780	123.440	.583	.907
V36	61.820	122.518	.608	.906

ด้านโครงสร้าง

Reliability

Scale: ALL VARIABLES

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	50	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	50	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.795	6

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
V19	18.280	14.002	.514	.775
V20	18.140	14.449	.428	.790
V21	18.720	11.185	.624	.745
V22	18.740	10.074	.760	.704
V23	18.600	12.041	.521	.772
V24	18.320	13.202	.490	.776

ด้านคำศัพท์

Reliability

Scale: ALL VARIABLES

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	50	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	50	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.851	6

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
V31	17.880	16.598	.601	.834
V32	17.600	16.449	.655	.822
V33	17.280	15.879	.775	.798
V34	17.320	17.447	.593	.834
V35	17.240	17.574	.636	.826
V36	17.280	17.961	.561	.839

แรงจูงใจ

Reliability

Scale: ALL VARIABLES

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	50	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	50	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.903	10

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
V9	34.860	67.347	.236	.916
V10	34.660	60.025	.559	.900
V11	34.220	60.461	.624	.896
V12	34.280	54.369	.823	.882
V13	34.300	61.888	.662	.894
V14	34.220	54.175	.834	.881
V15	34.180	55.824	.806	.883
V16	33.840	60.586	.608	.896
V17	34.160	58.668	.687	.891
V18	34.000	57.755	.718	.889

ผลค่าจำนวนร้อยละ

Frequencies

Statistics

	V1	V2	V3	V4	V5	V6	V7	V8
N Valid	116	116	116	116	116	116	116	116
Missing	0	0	0	0	0	0	0	0

Frequency Table

V1

	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid 1.0	34	29.3	29.3	29.3
2.0	82	70.7	70.7	100.0
Total	116	100.0	100.0	

V2

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	1.0	97	83.6	83.6	83.6
	2.0	19	16.4	16.4	100.0
	Total	116	100.0	100.0	

V3

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	1.0	8	6.9	6.9	6.9
	2.0	89	76.7	76.7	83.6
	3.0	19	16.4	16.4	100.0
	Total	116	100.0	100.0	

V4

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	1.0	65	56.0	56.0	56.0
	2.0	51	44.0	44.0	100.0
	Total	116	100.0	100.0	

V5

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	1.0	73	62.9	62.9	62.9
	2.0	37	31.9	31.9	94.8
	3.0	6	5.2	5.2	100.0
	Total	116	100.0	100.0	

V6

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	1.0	65	56.0	56.0	56.0
	2.0	28	24.1	24.1	80.2
	3.0	23	19.8	19.8	100.0
	Total	116	100.0	100.0	

V7

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	1.0	63	54.3	54.3	54.3
	2.0	36	31.0	31.0	85.3
	3.0	17	14.7	14.7	100.0
	Total	116	100.0	100.0	

V8

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	1.0	19	16.4	16.4	16.4
	2.0	34	29.3	29.3	45.7
	3.0	30	25.9	25.9	71.6
	4.0	33	28.4	28.4	100.0
	Total	116	100.0	100.0	

ผลวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจ

Descriptives

Descriptive Statistics

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
จูงใจ	116	3.00	5.00	4.2060	.42268
Valid N (listwise)	116				

ผลวิเคราะห์ปัญหา

Descriptives

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
โครงสร้าง	116	1.67	5.00	3.6236	.77681
ไวอากรณ์	116	1.67	5.00	3.5848	.82018
คำศัพท์	116	1.50	5.00	3.4253	.80528
รวมปัญหา	116	1.83	5.00	3.5445	.70563
Valid N (listwise)	116				

ผลเปรียบเทียบปัญหาจำแนกตามเพศ

T-Test

	V1	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
โครงสร้าง	1.0	34	3.1324	.82243	.14105
	2.0	82	3.8272	.66173	.07308
ไวอากรณ์	1.0	34	3.3039	.90031	.15440
	2.0	82	3.7012	.76027	.08396
คำศัพท์	1.0	34	3.1225	.87647	.15031
	2.0	82	3.5508	.74383	.08214
รวมปัญหา	1.0	34	3.1863	.79265	.13594
	2.0	82	3.6931	.61215	.06760

Independent Samples Test

	Levene's Test for Equality of Variances	t-test for Equality of Means								
		F	Sig.	t	df	Sig. (2-tailed)	Mean Difference	Std. Error Difference	95% Confidence Interval of the Difference	
									Lower	Upper
โครงสร้าง	Equal variances assumed	.826	.365	-4.785	114	.000	-.69488	.14523	-.98258	-.40718

	Equal variances not assumed			-4.374	51.580	.000	-.69488	.15885	-1.01371	-.37606
ไวซากรณ์	Equal variances assumed	1.116	.293	-2.425	114	.017	-.39730	.16386	-.72190	-.07269
	Equal variances not assumed			-2.261	53.494	.028	-.39730	.17575	-.74974	-.04486
คำศัพท์	Equal variances assumed	.742	.391	-2.676	114	.009	-.42826	.16003	-.74528	-.11125
	Equal variances not assumed			-2.500	53.702	.015	-.42826	.17129	-.77173	-.08480
รวมปัญหา	Equal variances assumed	2.578	.111	-3.712	114	.000	-.50681	.13655	-.77732	-.23631
	Equal variances not assumed			-3.338	50.092	.002	-.50681	.15182	-.81174	-.20189

ผลเปรียบเทียบปัญหาจำแนกตามวุฒิเดิม

T-Test

Group Statistics

	V2	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
โครงสร้าง	1.0	97	3.5790	.78804	.08001
	2.0	19	3.8509	.69143	.15862
ไวซากรณ์	1.0	97	3.5619	.84551	.08585
	2.0	19	3.7018	.68399	.15692
คำศัพท์	1.0	97	3.3660	.81282	.08253
	2.0	19	3.7281	.70974	.16283
รวมปัญหา	1.0	97	3.5023	.71596	.07269
	2.0	19	3.7602	.62335	.14301

Independent Samples Test

	Levene's Test for Equality of Variances		t-test for Equality of Means							
	F	Sig.	t	df	Sig. (2-tailed)	Mean Difference	Std. Error Difference	95% Confidence Interval of the Difference		
								Lower	Upper	
โครงสร้าง	Equal variances assumed	.058	.811	-1.401	114	.164	-.27184	.19408	-.65630	.11263
	Equal variances not assumed			-1.530	27.985	.137	-.27184	.17766	-.63577	.09209
ไวยากรณ์	Equal variances assumed	1.851	.176	-.678	114	.499	-.13990	.20625	-.54848	.26869
	Equal variances not assumed			-.782	29.886	.440	-.13990	.17887	-.50525	.22545
คำศัพท์	Equal variances assumed	.257	.613	-1.810	114	.073	-.36209	.20006	-.75841	.03422
	Equal variances not assumed			-1.984	28.089	.057	-.36209	.18255	-.73597	.01179
รวมปัญหา	Equal variances assumed	.208	.649	-1.464	114	.146	-.25794	.17616	-.60691	.09102
	Equal variances not assumed			-1.608	28.152	.119	-.25794	.16042	-.58647	.07059

ผลเปรียบเทียบปัญหาจำแนกตามเกรด

Oneway

ANOVA

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
โครงสร้าง	Between Groups	.56	2	.28	.46	.634
	Within Groups	68.84	113	.61		
	Total	69.40	115			
ไวยากรณ์	Between Groups	.34	2	.17	.25	.779
	Within Groups	77.02	113	.68		
	Total	77.36	115			
คำศัพท์	Between Groups	1.68	2	.84	1.31	.275
	Within Groups	72.89	113	.65		
	Total	74.58	115			
รวมปัญหา	Between Groups	.62	2	.31	.62	.541
	Within Groups	56.64	113	.50		
	Total	57.26	115			

Post Hoc Tests

Multiple Comparisons

Scheffe

Dependent Variable	(J)	(I) V3	V3	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig.	95% Confidence Interval	
							Interval	
							Lower Bound	Upper Bound
โครงสร้าง	1.0	2.0		-.25983	.28809	.667	-.9744	.4548
			3.0	-.30044	.32896	.660	-1.1164	.5156
	2.0	1.0		.25983	.28809	.667	-.4548	.9744
			3.0	-.04061	.19725	.979	-.5299	.4487
	3.0	1.0		.30044	.32896	.660	-.5156	1.1164
			2.0	.04061	.19725	.979	-.4487	.5299
วิชาการ	1.0	2.0		-.15590	.30472	.877	-.9118	.6000
			3.0	-.04167	.34795	.993	-.9048	.8214
	2.0	1.0		.15590	.30472	.877	-.6000	.9118
			3.0	.11423	.20864	.861	-.4033	.6318
	3.0	1.0		.04167	.34795	.993	-.8214	.9048
			2.0	-.11423	.20864	.861	-.6318	.4033
คำศัพท์	1.0	2.0		-.38460	.29645	.434	-1.1199	.3508
			3.0	-.15899	.33850	.896	-.9987	.6807
	2.0	1.0		.38460	.29645	.434	-.3508	1.1199
			3.0	.22561	.20297	.541	-.2779	.7291
	3.0	1.0		.15899	.33850	.896	-.6807	.9987
			2.0	-.22561	.20297	.541	-.7291	.2779
รวมปัญหา	1.0	2.0		-.26678	.26132	.595	-.9150	.3814
			3.0	-.16703	.29839	.855	-.9072	.5732
	2.0	1.0		.26678	.26132	.595	-.3814	.9150
			3.0	.09974	.17892	.856	-.3441	.5436
	3.0	1.0		.16703	.29839	.855	-.5732	.9072
			2.0	-.09974	.17892	.856	-.5436	.3441

โครงสร้าง

Scheffe^{a,b}

V3	N	Subset for alpha =
		0.05
		1
1.0	8	3.3750
2.0	89	3.6348
3.0	19	3.6754
Sig.		.557

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 15.884.

b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used.

Type I error levels are not guaranteed.

ไวยากรณ์

Scheffe^{a,b}

V3	N	Subset for alpha =
		0.05
		1
1.0	8	3.4583
3.0	19	3.5000
2.0	89	3.6142
Sig.		.868

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 15.884.

b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used.

Type I error levels are not guaranteed.

คำศัพท์

Scheffe^{a,b}

V3	N	Subset for alpha =
		0.05
		1
1.0	8	3.1042
3.0	19	3.2632
2.0	89	3.4888
Sig.		.405

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 15.884.

b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used. Type I error levels are not guaranteed.

รวมปัญหา

Scheffe^{a,b}

V3	N	Subset for alpha =
		0.05
		1
1.0	8	3.3125
3.0	19	3.4795
2.0	89	3.5793
Sig.		.571

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 15.884.

b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used. Type I error levels are not guaranteed.

ผลเปรียบเทียบปัญหาจำแนกตามประสบการณ์

T-Test

Group Statistics

	V4	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
โครงสร้าง	1.0	65	3.61	.82	.10124
	2.0	51	3.64	.73	.10237
ไวยากรณ์	1.0	65	3.62	.88	.10892
	2.0	51	3.54	.75	.10440
คำศัพท์	1.0	65	3.51	.89	.10981
	2.0	51	3.32	.69	.09593
รวมปัญหา	1.0	65	3.58	.77	.09568
	2.0	51	3.50	.62	.08633

Independent Samples Test

	Levene's Test for Equality of Variances	t-test for Equality of Means								
									95% Confidence Interval of the Difference	
		F	Sig.	t	df	Sig. (2-tailed)	Mean Difference	Std. Error Difference	Lower	Upper
โครงสร้าง	Equal variances assumed	.663	.417	-.247	114	.805	-.03610	.14591	-.32514	.25295
	Equal variances not assumed			-.251	111.960	.802	-.03610	.14397	-.32137	.24917
ไวยากรณ์	Equal variances assumed	.280	.598	.566	114	.572	.08713	.15388	-.21771	.39197

	Equal variances not assumed			.577	113.254	.565	.08713	.15087	-.21177	.38603
คำศัพท์	Equal variances assumed	3.128	.080	1.208	114	.230	.18160	.15034	-.11622	.47942
	Equal variances not assumed			1.245	113.985	.216	.18160	.14581	-.10726	.47046
รวม ปัญหา	Equal variances assumed	1.407	.238	.586	114	.559	.07754	.13238	-.18469	.33978
	Equal variances not assumed			.602	113.953	.549	.07754	.12887	-.17775	.33283

ผลเปรียบเทียบปัญหาจำแนกตามการศึกษาผู้ปกครอง

Oneway

ANOVA

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
โครงสร้าง	Between Groups	.87	2	.43	.72	.491
	Within Groups	68.53	113	.61		
	Total	69.40	115			
ไวยากรณ์	Between Groups	1.10	2	.55	.82	.445
	Within Groups	76.26	113	.68		
	Total	77.36	115			
คำศัพท์	Between Groups	.67	2	.34	.51	.600
	Within Groups	73.90	113	.65		
	Total	74.58	115			

รวม ปัญหา	Between Groups	.85	2	.43	.85	.430
	Within Groups	56.41	113	.50		
	Total	57.26	115			

Post Hoc Tests

Multiple Comparisons

Scheffe

Dependent Variable	(j)	(k)	Mean Difference (j-k)	Std. Error	Sig.	95% Confidence Interval	
						Lower Bound	Upper Bound
โครงสร้าง	1.0	2.0	.17148	.15716	.553	-.2184	.5613
		3.0	.21728	.33073	.806	-.6031	1.0377
	2.0	1.0	-.17148	.15716	.553	-.5613	.2184
		3.0	.04580	.34273	.991	-.8044	.8960
	3.0	1.0	-.21728	.33073	.806	-1.0377	.6031
		2.0	-.04580	.34273	.991	-.8960	.8044
ไวเซอร์	1.0	2.0	.15747	.16578	.638	-.2538	.5687
		3.0	.34741	.34888	.610	-.5180	1.2128
	2.0	1.0	-.15747	.16578	.638	-.5687	.2538
		3.0	.18994	.36155	.871	-.7069	1.0868
	3.0	1.0	-.34741	.34888	.610	-1.2128	.5180
		2.0	-.18994	.36155	.871	-1.0868	.7069
คำศัพท์	1.0	2.0	.11681	.16320	.774	-.2880	.5216
		3.0	.28272	.34345	.713	-.5692	1.1347
	2.0	1.0	-.11681	.16320	.774	-.5216	.2880
		3.0	.16592	.35592	.897	-.7170	1.0488
	3.0	1.0	-.28272	.34345	.713	-1.1347	.5692
		2.0	-.16592	.35592	.897	-1.0488	.7170
รวมปัญหา	1.0	2.0	.14859	.14259	.583	-.2051	.5023
		3.0	.28247	.30007	.643	-.4619	1.0268
	2.0	1.0	-.14859	.14259	.583	-.5023	.2051
		3.0	.13388	.31096	.912	-.6375	.9052
	3.0	1.0	-.28247	.30007	.643	-1.0268	.4619
		2.0	-.13388	.31096	.912	-.9052	.6375

Homogeneous Subsets

โครงสร้าง

Scheffe^{a,b}

V5	N	Subset for alpha =
		0.05
		1
3.0	6	3.4722
2.0	37	3.5180
1.0	73	3.6895
Sig.		.755

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 14.465.

b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used. Type I error levels are not guaranteed.

ไวยากรณ์

Scheffe^{a,b}

V5	N	Subset for alpha =
		0.05
		1
3.0	6	3.3056
2.0	37	3.4955
1.0	73	3.6530
Sig.		.526

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 14.465.

b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used. Type I error levels are not guaranteed.

ค่าศัพท์

Scheffe^{a,b}

V5	N	Subset for alpha =
		0.05
		1
3.0	6	3.1944
2.0	37	3.3604
1.0	73	3.4772
Sig.		.644

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 14.465.

b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used. Type I error levels are not guaranteed.

รวมปัญหา

Scheffe^{a,b}

V5	N	Subset for alpha =
		0.05
		1
3.0	6	3.3241
2.0	37	3.4580
1.0	73	3.6065
Sig.		.563

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 14.465.

b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used. Type I error levels are not guaranteed.

ผลเปรียบเทียบปัญหาจำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง

Oneway

ANOVA

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
โครงสร้าง	Between Groups	5.01	2	2.50	4.40	.015
	Within Groups	64.39	113	.57		
	Total	69.40	115			
ไวยากรณ์	Between Groups	1.19	2	.59	.88	.418
	Within Groups	76.18	113	.67		
	Total	77.36	115			
คำศัพท์	Between Groups	1.21	2	.60	.93	.398
	Within Groups	73.37	113	.65		
	Total	74.58	115			
รวมปัญหา	Between Groups	2.03	2	1.02	2.08	.130
	Within Groups	55.23	113	.49		
	Total	57.26	115			

Post Hoc Tests

Multiple Comparisons

Scheffe

Dependent Variable	(j)	(l) V6	V6	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig.	95% Confidence Interval	
							Interval	
							Lower Bound	Upper Bound
โครงสร้าง	1.0	2.0		-.50092 [*]	.17063	.016	-.9242	-.0776
			3.0	-.07804	.18314	.913	-.5323	.3762
	2.0	1.0		.50092 [*]	.17063	.016	.0776	.9242
			3.0	.42288	.21242	.143	-.1041	.9498
	3.0	1.0		.07804	.18314	.913	-.3762	.5323
			2.0	-.42288	.21242	.143	-.9498	.1041
ไวยากรณ์	1.0	2.0		-.19103	.18560	.590	-.6514	.2694
			3.0	.10245	.19920	.876	-.3917	.5966
	2.0	1.0		.19103	.18560	.590	-.2694	.6514
			3.0	.29348	.23105	.449	-.2797	.8666
	3.0	1.0		-.10245	.19920	.876	-.5966	.3917

		2.0							
ค่าศัพท์	1.0	2.0							
		3.0							
		2.0							
	3.0	1.0							
		3.0							
		2.0							
รวมปัญหา	1.0	2.0							
		3.0							
	2.0	1.0							
		3.0							
	3.0	1.0							
		2.0							

*. The mean difference is significant at the 0.05 level.

Homogeneous Subsets

โครงสร้าง

Scheffe^{a,b}

V6	N	Subset for alpha = 0.05	
		1	2
1.0	65	3.4872	
3.0	23	3.5652	3.5652
2.0	28		3.9881
Sig.		.919	.088

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 31.720.

b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used. Type I error levels are not guaranteed.

ไวยากรณ์

Scheffe^{a,b}

V6	N	Subset for alpha =
		0.05
3.0	23	3.4565
1.0	65	3.5590
2.0	28	3.7500
Sig.		.366

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 31.720.

b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used. Type I error levels are not guaranteed.

คำศัพท์

Scheffe^{a,b}

V6	N	Subset for alpha = 0.05	
			1
3.0	23		3.3043
1.0	65		3.3949
2.0	28		3.5952
Sig.			.359

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 31.720.

b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used. Type I error levels are not guaranteed.

รวมปัญหา

Scheffe^{a,b}

V6	N	Subset for alpha = 0.05	
			1
3.0	23		3.4420
1.0	65		3.4803
2.0	28		3.7778
Sig.			.165

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 31.720.

b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used. Type I error levels are not guaranteed.

ผลเปรียบเทียบปัญหาจำแนกตามรายได้ผู้ปกครอง

Oneway

ANOVA

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
โครงสร้าง	Between Groups	3.00	2	1.50	2.56	.082
	Within Groups	66.39	113	.59		
	Total	69.40	115			
ไวยากรณ์	Between Groups	2.80	2	1.40	2.12	.125
	Within Groups	74.56	113	.66		
	Total	77.36	115			
คำศัพท์	Between Groups	1.44	2	.72	1.11	.332
	Within Groups	73.13	113	.65		
	Total	74.58	115			
รวมปัญหา	Between Groups	2.35	2	1.18	2.42	.094
	Within Groups	54.91	113	.49		
	Total	57.26	115			

Post Hoc Tests

Multiple Comparisons

Scheffe

Dependent Variable	(j)	(k)	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig.	95% Confidence Interval	
						Lower Bound	Upper Bound
โครงสร้าง	1.0	2.0	.13823	.16015	.690	-.2590	.5355
		3.0	.47074	.20949	.085	-.0489	.9904
	2.0	1.0	-.13823	.16015	.690	-.5355	.2590
		3.0	.33252	.22557	.341	-.2270	.8921
	3.0	1.0	-.47074	.20949	.085	-.9904	.0489
		2.0					

		2.0		.33252	22557	.341	-.8921	2270
ไวตามิน	1.0	2.0		.09921	.16972	.843	-.3218	.5202
		3.0		.45705	22201	.125	-.0937	1.0078
	2.0	1.0		-.09921	.16972	.843	-.5202	.3218
		3.0		.35784	23905	.330	-.2351	.9508
	3.0	1.0		-.45705	22201	.125	-1.0078	.0937
		2.0		-.35784	23905	.330	-.9508	.2351
ค่าศัพท์	1.0	2.0		.09524	.16808	.852	-.3217	.5122
		3.0		.32617	21987	.336	-.2192	.8716
	2.0	1.0		-.09524	.16808	.852	-.5122	.3217
		3.0		.23094	23675	.623	-.3563	.8182
	3.0	1.0		-.32617	21987	.336	-.8716	.2192
		2.0		-.23094	23675	.623	-.8182	.3563
รวมปัญหา	1.0	2.0		.11089	.14564	.749	-.2504	.4722
		3.0		.41799	.19052	.095	-.0546	.8906
	2.0	1.0		-.11089	.14564	.749	-.4722	.2504
		3.0		.30710	20514	.330	-.2018	.8160
	3.0	1.0		-.41799	.19052	.095	-.8906	.0546
		2.0		-.30710	20514	.330	-.8160	.2018

Homogeneous Subsets

โครงสร้าง

Scheffe^{a,b}

V7	N	Subset for alpha =
		.05
3.0	17	3.2647
2.0	36	3.5972
1.0	63	3.7354
Sig.		.068

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 29.276.

b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used.

Type I error levels are not guaranteed.

ไวยากรณ์

Scheffe^{a,b}

V7	N	Subset for alpha = 0.05
		1
3.0	17	3.2255
2.0	36	3.5833
1.0	63	3.6825
Sig.		.103

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 29.276.

b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used.

Type I error levels are not guaranteed.

คำศัพท์

Scheffe^{a,b}

V7	N	Subset for alpha = 0.05
		1
3.0	17	3.1765
2.0	36	3.4074
1.0	63	3.5026
Sig.		.304

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 29.276.

b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used.

Type I error levels are not guaranteed.

รวมปัญหา

Scheffe^{a,b}

V7	N	Subset for alpha =
		0.05
		1
3.0	17	3.2222
2.0	36	3.5293
1.0	63	3.6402
Sig.		.076

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 29.276.

b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used.

Type I error levels are not guaranteed.

ผลเปรียบเทียบปัญหาจำแนกตามระดับชั้นปี

Oneway

ANOVA

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
โครงสร้าง	Between Groups	2.508	3	.836	1.400	.247
	Within Groups	66.888	112	.597		
	Total	69.396	115			
ไวยากรณ์	Between Groups	3.110	3	1.037	1.564	.202
	Within Groups	74.251	112	.663		
	Total	77.361	115			
คำศัพท์	Between Groups	2.113	3	.704	1.089	.357
	Within Groups	72.462	112	.647		
	Total	74.575	115			
รวมปัญหา	Between Groups	2.061	3	.687	1.394	.248
	Within Groups	55.200	112	.493		
	Total	57.261	115			

Post Hoc Tests

Multiple Comparisons

Scheffe

Dependent Variable	(I)	(J)	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig.	95% Confidence Interval	
						Lower Bound	Upper Bound
						Interval	
โครงสร้าง	1.0	2.0	-.40144	.22135	.354	-1.0298	.2269
		3.0	-.24883	.22658	.752	-.8920	.3943
		4.0	-.10287	.22255	.975	-.7346	.5288
	2.0	1.0	.40144	.22135	.354	-.2269	1.0298
		3.0	.15261	.19358	.891	-.3968	.7021
		4.0	.29857	.18884	.478	-.2375	.8346
	3.0	1.0	.24883	.22658	.752	-.3943	.8920
		2.0	-.15261	.19358	.891	-.7021	.3968
		4.0	.14596	.19495	.905	-.4074	.6993
	4.0	1.0	.10287	.22255	.975	-.5288	.7346
		2.0	-.29857	.18884	.478	-.8346	.2375
		3.0	-.14596	.19495	.905	-.6993	.4074
ไวยากรณ์	1.0	2.0	-.48426	.23322	.236	-1.1462	.1777
		3.0	-.22544	.23873	.827	-.9031	.4522
		4.0	-.21079	.23448	.847	-.8764	.4548
	2.0	1.0	.48426	.23322	.236	-.1777	1.1462
		3.0	.25882	.20395	.658	-.3201	.8377
		4.0	.27347	.19897	.597	-.2913	.8382
	3.0	1.0	.22544	.23873	.827	-.4522	.9031
		2.0	-.25882	.20395	.658	-.8377	.3201
		4.0	.01465	.20540	1.000	-.5684	.5977
	4.0	1.0	.21079	.23448	.847	-.4548	.8764
		2.0	-.27347	.19897	.597	-.8382	.2913
		3.0	-.01465	.20540	1.000	-.5977	.5684
คำศัพท์	1.0	2.0	-.30728	.23039	.621	-.9612	.3467
		3.0	-.05205	.23583	.997	-.7215	.6174
		4.0	-.29851	.23164	.647	-.9560	.3590
	2.0	1.0	.30728	.23039	.621	-.3467	.9612
		3.0	.25523	.20148	.659	-.3167	.8271
		4.0	.00876	.19656	1.000	-.5492	.5667
	3.0	1.0	.05205	.23583	.997	-.6174	.7215
		2.0	-.25523	.20148	.659	-.8271	.3167

ไวยากรณ์

Scheffe^{a,b}

V8	N	Subset for alpha = 0.05
		1
1.0	19	3.3246
4.0	33	3.5354
3.0	30	3.5500
2.0	34	3.8088
Sig.		.189

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 27.457.

b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used.

Type I error levels are not guaranteed.

คำศัพท์

Scheffe^{a,b}

V8	N	Subset for alpha = 0.05
		1
1.0	19	3.2368
3.0	30	3.2889
4.0	33	3.5354
2.0	34	3.5441
Sig.		.574

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 27.457.

b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used.

Type I error levels are not guaranteed.

รวมปัญหา

Scheffe^{a,b}

V8	N	Subset for alpha =
		0.05
		1
1.0	19	3.3246
3.0	30	3.5000
4.0	33	3.5286
2.0	34	3.7222
Sig.		227

Means for groups in homogeneous subsets are displayed.

a. Uses Harmonic Mean Sample Size = 27.457.

b. The group sizes are unequal. The harmonic mean of the group sizes is used. Type I error levels are not guaranteed.

Correlations

Correlations

		ungใจ	โครงสร้าง	ไวขกรณ์	คำศัพท์	รวมปัญหา
ungใจ	Pearson Correlation	1	.052	.057	-.073	.014
	Sig. (2-tailed)		.579	.540	.438	.884
	N	116	116	116	116	116
โครงสร้าง	Pearson Correlation	.052	1	.697**	.620**	.873**
	Sig. (2-tailed)	.579		.000	.000	.000
	N	116	116	116	116	116
ไวขกรณ์	Pearson Correlation	.057	.697**	1	.676**	.900**
	Sig. (2-tailed)	.540	.000		.000	.000
	N	116	116	116	116	116
คำศัพท์	Pearson Correlation	-.073	.620**	.676**	1	.870**
	Sig. (2-tailed)	.438	.000	.000		.000
	N	116	116	116	116	116
รวมปัญหา	Pearson Correlation	.014	.873**	.900**	.870**	1
	Sig. (2-tailed)	.884	.000	.000	.000	
	N	116	116	116	116	116

** Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

แบบสอบถามปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ มทร.พระนคร

ตอนที่ 1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หน้าข้อความที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่านที่สุด

1. เพศ

- ชาย หญิง

2. วุฒิการศึกษาเดิม

- ม.6 โปรแกรม _____ ปวช.

สาขาวิชา _____

3.เกรดเฉลี่ยสะสม

- ต่ำกว่า 2.50 2.50 - 3.50 มากกว่า 3.50

4. ประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในสถาบันสอนภาษา

- มี ไม่มี

5. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

- ต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี

6. อาชีพของผู้ปกครอง

- เจ้าของธุรกิจ/อาชีพอิสระ พนักงานบริษัทเอกชน พนักงานรัฐวิสาหกิจ/
ข้าราชการ

7. รายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง

- ต่ำกว่า 30,000 บาท 30,000 - 40,000 บาท มากกว่า 40,000 บาท

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความคิดของท่านมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปาน	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อย
1	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเขียนภาษาอังกฤษเป็นเรื่องง่าย					
2	ข้าพเจ้าชอบเขียนหรือจดบันทึกเป็นภาษาอังกฤษ					
3	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเขียนภาษาอังกฤษเป็นปัจจัยสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ					
4	ข้าพเจ้ารู้สึกชื่นชมคนที่เขียนภาษาอังกฤษได้ดี					
5	การเขียนภาษาอังกฤษได้ดีทำให้ผลการเรียนภาษาอังกฤษของข้าพเจ้าดีขึ้น					
6	ข้าพเจ้าอยากพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษ					
7	การเขียนภาษาอังกฤษมีผลต่อการเรียนในมหาวิทยาลัย					
8	การเขียนภาษาอังกฤษได้ดีส่งผลต่อการได้ทำงานในองค์กรที่ดี					
9	การเขียนภาษาอังกฤษได้ดีทำให้ครอบครัวมีความภาคภูมิใจ					
10	การเขียนภาษาอังกฤษได้ดีอาจส่งผลต่อเงินเดือนที่ได้รับ					

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความคิดของท่านมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
1	ขาดความรู้เกี่ยวกับการรวมประโยคย่อย					
2	เขียนโครงสร้างของประโยคไม่ถูกต้องตามบริบท					
3	ขาดทักษะด้านการแปลทำให้ประโยคที่ได้ไม่มีความหมาย					
4	เรียบเรียงประโยคไม่เป็นทำให้ไม่สามารถสื่อความหมายได้					
5	เขียนประโยคภาษาอังกฤษโดยยึดโครงสร้างตามแบบภาษาไทย					
6	เขียนประโยคที่ขาดคุณสมบัติในการเป็นประโยค (ประโยคไม่สมบูรณ์)					
7	ขาดความรู้เรื่อง tense					
8	ไม่สามารถใช้ไวยากรณ์ให้ถูกต้องตามบริบทได้					
9	ขาดความรู้เรื่องการใช้ คำคุณศัพท์ (Adjective)					
10	ขาดความรู้เรื่องการใช้ Passive voice และ Active voice					
11	ขาดความรู้เกี่ยวกับการผันกริยาตามประธาน (Subject-verb agreement)					
12	ขาดความรู้ในการใช้สัญลักษณ์ เครื่องหมาย และวรรคตอน อย่างเหมาะสม					
13	มีปัญหาในการสะกดคำศัพท์					
14	ขาดความรู้เรื่องการผสมคำ					
15	ขาดความสามารถในการเลือกสำนวนที่เหมาะสม					
16	ใช้คำศัพท์ที่ไม่สอดคล้องกับความหมายที่ต้องการสื่อ					
17	มีข้อจำกัดด้านคำศัพท์ คือมีคำศัพท์ไม่เพียงพอต่อการเขียน					
18	ใช้คำศัพท์ในภาษาอังกฤษโดยการแปลจากภาษาไทยโดยตรง					

ประวัติคณะผู้วิจัย

ชื่อ - นามสกุล นางสาววริศรา ยงยิ่งประเสริฐ

หน่วยงานที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้สะดวก

สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เลขที่ 86 ถนนพิษณุโลก แขวงสวนจิตรลดา เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300

โทรศัพท์: 0 26555 5355 ต่อ 2372

E-mail address : waritsara.y@rmutp.ac.th

ประวัติการศึกษา

2546 MAppLing (TESOL)

Macquarie University, Sydney, Australia

2538 ศศ.บ. (ภาษาฝรั่งเศส)

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี

ชื่อผลงานวิจัย	สถานภาพ
ความรู้และเจตคติเกี่ยวกับการจัดการขยะเพื่อสร้างรายได้: กรณีศึกษาชุมชนพระยาประสิทธิ์ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร งบประมาณเงินรายได้ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2557	ผู้ร่วมโครงการวิจัย
การเพิ่มขีดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของพนักงานในธุรกิจบริการยานยนต์ เพื่อรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน งบประมาณเงินรายได้ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2558	หัวหน้าโครงการวิจัย
สภาพปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร งบประมาณเงินรายได้คณะบริหารธุรกิจ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2561	หัวหน้าโครงการวิจัย

